

ONZE VOGELS

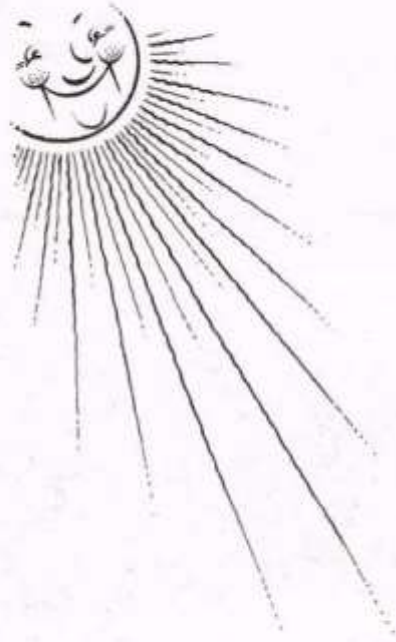
30e JAARGANG No. 7, JULI 1969

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ussel

De

een goede verzorger gevonden?
voldoende P. Sluis'voer in huis?

u staat er goed op!
een prettige vakantie!

HET ORIGINELE
 natuurlijke pigmento
 liquido voor rode kanaries

Het is het niet te overtreffen Italiaans product, gebruikt door kwekers in de gehele wereld, dat honderden imitaties op de markt heeft.

Vraagt Uw leverancier om het product in de originele verpakking van 30 of 170 cc.

HET IS EEN PRODUCT GEGARANDEERD DOOR HET MERK SINGIA - LOMAS (ITALIË)

404

Een volkomen veilig en gifvrij insecticide.

Doodt feilloos alle insecten in huizen, hokken, kooien, manden etc.

**W. RUPPE
 VAN DER VOORT**

VOGELLIEFHEBBERS
 lezen maandelijks
De Vogelwereld

Het tijdschrift van de A.O.B. verschijnt op minstens 48 blz. en bevat steeds artikelen over kanaries, exoten, parkieten en inheemse vogels en is regelmatig geïllustreerd met prachtige kleurplaten.

Abonnement per jaar (oktober tot en met september) f 9,- per jaargang, te storten op postgiro 115834 t.n.v. de Vogelwereld, Caronstraat 70, Hoboken.

Amerik. elektrisch kwartelbroodmach. voor ca. 18 eitjes, met handleiding franko
f. 27.-
 inkl. B.T.W.

VAN WAARDHUIZEN
 Leiderdorp, Valk Boumanweg 204, Tel. 01710-30837

Geef bloedluis geen kans!
 Behandel kooien en vogels regelmatig met
BIRDSPRAY

Totaal onschadelijk voor de vogels zelf. BEVAT PYRETHRINE

Prijs per bus **3.50**

Verkrijgbaar in de dierenpeciaalzaken (Dibevo-zaken).

Veerlaan 17-23
 Rotterdam
 Tel. 010-172680

Documentatie zenden wij U gaarne gratis op aanvraag.

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Dr. Kuypersstr. 10, Breda, Telefoon (01600) 36137.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, Telefoon (010) 261990.

Penningmeester: J. van Splinter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: E. Adema, Roggestraat 30, Apeidoorn, Telefoon (05760)-18631.

2e Secretaris: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel.

2e Penningmeester: C. E. van Berkel, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom, Telefoon (01640) 6314.

Leden:
W. J. Darksen, Hogelandsingel 70, Enschede, Telefoon (05420)-18137.

J. M. Hoebers, Hoofdstraat 5, Horst, Telefoon (04709)-1264.

W. G. Oonk, Bergweg 37, Lochem, Telefoon (05730)-2107, na 18 uur.

J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, Telefoon (08860)-2978.

Chr. Wairaven, Abt. Ludolfweg 136, De Bilt, Telefoon (030)-761208.

Juridisch adviseur: Mr. L. van Eideren.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Coehoornstraat 40, Bergen op Zoom,
Postbus 74, gironr. 1148324, telefoon (01640) 5007.

Geopend: 8.00-17.30 uur.
Zaterdag gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling. Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bondsbureau als verspreid lid aanmelden. De contributie bedraagt in dit geval f 12,50 per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling
Binnenland f 10,— per jaar
Buitenland f 11,— per jaar
Buitenland per luchtpost extra tarief volgens P.T.T.-kosten.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V. Kleine annonces, voor afdelingen — leden en abonnees op „Onze Vogels” van zuiver particuliere aard 5 cent per letter met een minimum van f 5,— per advertentie. Zie voor verdere voorwaarden onder „Vraag en Aanbod”.

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties. De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

Ontwerp en druk: Steens NV, boekdruk/offset, postbus 59 — Schiedam — Tel. (010) 280640*.

292

ONZE VOGELS

Maandblad van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

30e jaargang, no. 7, juli 1969
oplage 45.000 ex.

**Redactie: Chr. Wairaven, Abt Ludolfweg
136, De Bilt, telefoon (030) 761208.**

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 28 juli 1969

INHOUDSOPGAVE

pag.

In memoriam J. Broekhuizen	293
Bandvinken	295
Bandvinken broeden in fotostudio	296
Kiwi	297
Lezers schrijven	298
Engelse postuurkanaries	301
De geelwenkbrauw bulbuul	303
Pauwenpraatje	304
Vreemde vogels in een vreemde wereld	306
Amazonepapegaaien	307
De agapornis-roseicollis	308
Onkruidzaden	309
Het kweken van harzer zangkanaries	310
De indische nimmerzat	311
De zilverbruine kanarie	312
Vogelziekte	314
De brilvogel	316
Nuttige wenken bij de kanariekeek	318
De zwartkop timalie	320
Boekennieuws	321/330
Tamme steenarend op zoek naar echtgenoot	322
Nieuws uit het dierenpark	
Wassenaar	323
Kleurkanarie	324

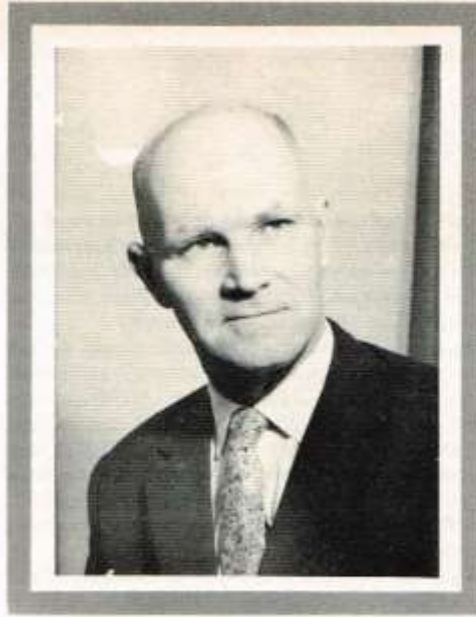
Voorpagina: Amazone papegaai, zie artikel op pag. 307
Foto: Okapia

Ussel

De

IN MEMORIAM JAN BROEKHUIZEN

Op 1e Pinksterdag 25 mei kwam het ontstellende bericht dat onze redacteur Jan Broekhuizen was overleden.

Het was op dat moment voor mij niet te geloven, 14 dagen eerder was hij uiterlijk kerngezond op de vergadering van Dagelijks Bestuur en Technische Commissies nog aanwezig. Na deze vergadering hebben wij nog verschillende problemen en nieuwe ideeën besproken. Wij namen afscheid met een tot a.s. zaterdag op de Algemene Vergadering in Utrecht. Het is echter anders gelopen. Jan lag zaterdag reeds 4 dagen in het ziekenhuis.

Als keurmeester was hij overal in den lande bekend, maar zijn grote werk voor onze organisatie kwam toen hij in december 1957 het redacteurschap waar ging nemen van „Onze Vogels”. In die tijd met een oplage van nog geen 11.000 groeide het orgaan uit tot heden met een oplage van 45.000. Het werd een maandblad, dat niet alleen in Nederland, maar vooral ook in het buitenland grote bekendheid geniet. Met zijn gehele inzet en vooral ook met de hulp van zijn vrouw heeft Jan de redactie jaren alleen gerooid, al zijn vrije tijd en meer gaf hij om zijn blad zo mooi en goed mogelijk te maken. De laatste jaren kreeg hij de hulp van de heer Walraven, met wie hij het bijzonder goed kon vinden. Velen zullen zich niet voor kunnen stellen wat een werk Jan verzette; het hoofdbestuur heeft steeds de grootste bewondering gehad voor deze man, die het iedere maand weer presteerde om ons blad goed gevuld en op tijd te laten verschijnen.

Als hoofdbestuurder nam hij geen blad voor zijn mond en ging altijd recht door zee, een eenvoudig mens met grote capaciteiten.

Er is een grote leegte ontstaan, die zeer moeilijk is op te vullen. Onze gedachten gaan ook naar me-

vrouw Broekhuizen, voor haar is het verlies het zwaarst. Zij stond haar man steeds terzijde en was geheel ingewijd in het werk dat hij voor onze organisatie deed. Het doorzettingsvermogen van Jan moge voor haar een troost zijn om deze slag te boven te komen.

Wij kunnen zijn nagedachtenis het beste eren door onze organisatie en vooral „Onze Vogels” op het goede peil te houden.

Vriend Jan rust in Vrede.

A. van Liempd

Met grote verslagenheid hebben wij kennis genomen dat onze vriend Jan Broekhuizen van ons is heengegaan. Een krachtig figuur in onze sport is niet meer. Nade zullen wij hem missen, de man die altijd zijn principes is trouw gebleven. Principes in het vervullen van een dienende taak in onze mooie vogelliefhebberij.

Zijn ideaal om ons Bondsblad te maken tot het mooiste en de meest toonaangevende periodiek op het gebied van de vogelsport heeft hij kunnen verwezenlijken. Zijn grote werklust, doorzettingsvermogen, gesteund door zijn vrouw, is altoos gericht geweest op het steeds weer verbeteren van „Onze Vogels”. Jaren achtereen heeft hij geheel alleen de redactie gevoerd, kritisch in het kiezen van artikelen in zijn blad.

Meer als 25 jaar heeft hij het keurmeesterskorps gediend, waarvan meerdere jaren als lid van de Technische Commissie. Veel hebben we van hem mogen leren. De keuringen die hij verrichtte lieten immer een opbouwend beeld zien. Uiterst serieus

Ussel

De

was hij in het beoordelen van de te keuren vogel. Steeds wees hij de aspiranten en de keurmeesters op het belang van de keuring. Hij hield ons voor, dat hetgene wat we beoordeelden een jaar van zorg was geweest voor de inzender.

Op de verschillende vergaderingen, zowel van de tropen- als kleurkanariekeurmeesters, was hij altijd aanwezig. Op zijn eigen manier bracht hij zijn mening naar voren en kon deze verdedigen. Steeds stelde hij het algemeen belang van de liefhebber voorop. Een fel en vlammend protest kon hij laten horen, als het ging om een eventuele mistoestand. In moeilijke tijden stond hij op de bres voor zijn organisatie, zijn keurmeesters.

Ondanks zijn grote ervaringen en zijn jarenlange loopbaan als keurmeester, schroomde hij niet vragen te stellen als het ging over de nieuwe ontwikkelingen op het gebied van onze liefhebberij. Als een van de nestors op kleurkanariegebied heeft hij een belangrijk aandeel geleverd op dit terrein. Toen indertijd de belangstelling voor tropische vogels en parkieten ging groeien, heeft hij het als plicht gevoeld zich in deze materie te verdiepen en te bewamen.

Als kanarieliefhebber afkomstig uit Lochem, de bakermat van de kleurkanarie, heeft hij de liefde voor zijn geboorteplaats altijd behouden. Het was zijn wens om na zijn pensioenering daar weer terug te keren.

Geheel anders dan wij het graag gezien hadden is hij naar Lochem teruggekeerd.

Op Vrijdagmiddag 30 mei is hij onder de bloeiende rododendrons en naaldbomen te ruste gelegd. Het gezang van vele vogels dat klonk als 'n Credo begeleidde de droeve stoet die vriend Jan naar zijn laatste rustplaats bracht.

Een groot mens is van ons heengegaan, een leegte blijft achter.

We kunnen stellen dat zijn leven vruchtbaar is geweest. Grote waarde kunnen we toekennen aan het vele en nuttige werk dat door hem is verricht in het belang van onze mooie vogelliefhebberij.

Wij hopen zijn idealen verder uit te kunnen dragen.

Dat zijn vrouw en verdere nabestaanden de kracht zullen vinden om dit voor hen zo smartelijk verlies te dragen.

Vriend Jan rust in vrede.

namens de keurmeesters,
H. J. Veerkamp

Aan dit in memoriam van de heer Broekhuizen wil ik graag nog een kort woord toevoegen.

Helaas heb ik maar kort met de heer Broekhuizen mogen samenwerken als redacteur van „Onze Vogels“. Ik kende hem uiteraard reeds voor die tijd en waardeerde hem toen reeds als de grote sportman, die zich geheel inzette voor onze vogelliefhebberij. Sedert onze samenwerking leerde ik hem pas goed kennen en mijn waardering werd steeds groter, niets was hem teveel als het ging om de organisatie en uiteraard vooral om „zijn blad“. Met hart en ziel zette hij zich er voor in om van ons orgaan het beste te maken. Ik herinner me nog goed de grote voldoening die hij had toen eind december 1967 het eerste nummer van Onze Vogels in de nieuwe uitvoering verscheen. Terecht was hij er trots op, want voor een groot deel was het zijn werk, iets waar hij al jaren naar gestreefd had en waar hij langzaam en vooral bedachtzaam naar toe had gewerkt. Toch bleef hij kritisch genoeg om er ook nu nog naar te blijven streven noodzakelijke verbeteringen aan te brengen.

Een grote steun bij zijn werk had hij aan zijn vrouw, die hem bij het vele werk voor de bond en voor het orgaan op zo bijzondere wijze terzijde stond.

Ik geloof dat wij de nagedachtenis aan de heer Broekhuizen het beste kunnen bewaren door „zijn blad“ op dezelfde wijze en in zijn geest voort te zetten.

Chr. Walraven

BANDVINKEN

door Robin L. Restall

De bandvink is een van de populairste tropische zaadeters, die regelmatig ingevoerd wordt. De bandvinken, die hier te koop zijn, zijn meestal afkomstig uit West Afrika (*Amadina fasciata* f.), hoewel sedert enige jaren het Oost Afrikaanse ras (*A.f. alexanderi*) ook ingevoerd wordt; deze vogels zijn iets groter.

Mijn ervaring is dat bandvinken gemakkelijk tam worden. Een oude man, die ik een aantal jaren geleden met een paartje zilverbekjes in een ruime kooi hield, was de baas over deze kleinere vogels. Zolang ze maar op de laagste zitstokken bleven was er niets aan de hand, zochten ze echter een hogere zitplaats op, dan werden ze direct door de bandvink verjaagd. In sommige boeken wordt vermeld dat bandvinken met grasparkieten samengehouden kunnen worden; ik betwijfel dat echter, want meermalen heb ik gezien dat een onschuldig uitziende grasparkiet naar een bandvink toe kroop en hem zonder meer van de stok af wierp. Kardinalen en rijstvogels, die in dezelfde volière verbleven, werden met rust gelaten. Bepaalde auteurs vermelden ook dat bandvinken in kooien gemakkelijk tot broeden komen, mijn ervaring is echter dat dit zeker niet altijd het geval is. Mijn pogingen om ze in een kooi tot broeden te krijgen, mislukten allen en alleen in een kleine beplante volière heb ik broedresultaten behaald.

Op het kaartje bij dit artikel heb ik de verspreidingsgebieden van de 3 rassen aangegeven.

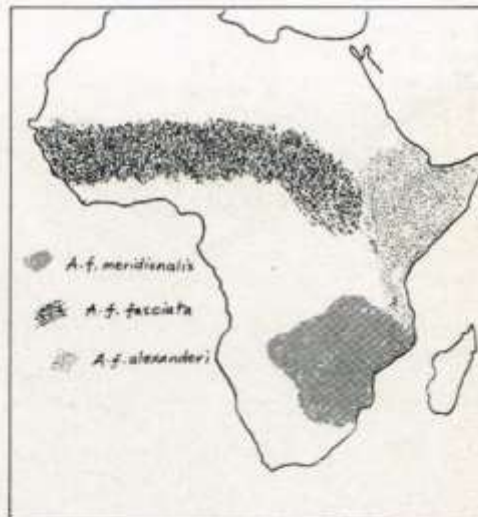
Buiten het broedseizoen leven ze in groepen, die in grootte variëren. Vaak zijn ze in gezelschap van wevers.

In een volière stelt de bandvink niet veel eisen aan de nestgelegenheid. De verschillende paren bandvinken, die ik bezit, nestelen in een rol gaas welke met hooi bekleed was, maar ze nestelden ook in nestkastjes en berkenblokken.

Het legsel bestaat uit 4 tot 6 eitjes, maar meestal kwamen bij mij daarvan slechts 2 of 3 jongen op stok.

Mannen zijn vaak agressief tegenover andere vogels, maar meestal is dat alleen het geval in een overbevolkte of een te kleine volière. Poppen zijn minder sterk dan mannen, ze zijn moeilijker te acclimatiseren en vooral in kooien hebben ze nogal eens last van legnood.

De voeding is eenvoudig: een tropisch zaadmengsel aangevuld met wat extra witzaad, trosgierst, groenvoer, verse graszaden en andere onkruidzaden, een enkele meelworm en wat eivoer. Soms eten ze ook een weinig insectenvoer, vooral als ze jongen hebben. Mijn vogels hebben hun jongen steeds grootgebracht (in de buitenvolière) zonder dat ik ze iets extra's voerde.

Bandvinken baden bijzonder graag en iedere dag moeten ze — als het weer dit toelaat — een bad kunnen nemen. Met andere vogels kunnen ze goed worden samengehouden, maar ik geloof dat ze het beste vogels van ongeveer gelijke grootte als gezelschap kunnen hebben, zoals rijstvogels, reuzenekstertjes, kleine tot middelgrote wevers en wida's. Ook bij niet te grote insectenetters en kleine duiven kunnen ze worden ondergebracht, evenals bij valkparkieten en boursparkieten, maar dan moet de volière ruim zijn. Wilt U ze met kleine zaadeters in één volière samenhouden, dan moet deze wel vrij groot zijn en goed beplant, waarbij U er steeds op moet letten dat de volière niet overbevolkt is.

Bandvinken broeden in fotostudio

In juni vorig jaar had ik wat kleine tropen nodig om te fotograferen. Ik bestelde ze bij een bekende importeur en enige dagen later ontving ik een kistje met de vogels, die allen in prima conditie verkeerden. Enige dagen later ging ik aan het werk en ik

Door H. V. Lacey

men met het nestkastje. Dat deed ik om de vogels wat bezig te houden zolang ze bij mij bleven. Helaas kan ik de vogels die ik fotografeer nooit lang bij mij houden, omdat ik geen ruimte heb voor al die vogels.

Vier dagen nadat ik ze weer bij de andere vogels geplaatst had miste ik de pop. Na wat zoeken ontdekte ik haar in de nestkast. Binnen enige dagen waren er eitjes, hoeveel wist ik niet. Alles ging zijn gewone gang en 4 jongen werden geboren.

Naast het gewone zaadmenu gaf ik verschillende soorten verse onkruidzaden en verder eivoer en insektenvoer, maar dit alles werd niet aangeraakt.

Foto: H. V. Lacey

begon met een paartje bandvinken. Om de foto wat levendiger te maken hing ik een half open nestkastje, gevuld met wat droog gras, in de „miniatuur studio“. Binnen een paar minuten nadat de vogels in de kooi waren gedaan, onder het volle licht van de lampen en met de camera en mij in de onmiddellijke nabijheid begon de man de pop uit te nodigen om het nest te inspecteren. Hij nam wat gras en wierp dat op de bodem, zocht het weer op en vloog er mee naar het nestkastje en dit alles in een vreemde kooi en in een volkomen onnatuurlijke omgeving.

Nadat de foto's waren gemaakt, werden de bandvinken weer bij de andere vogels geplaatst, teza-

Maden, die ik ook verstrekt had, werden af en toe door de man wel in de snavel genomen, maar even later weer weggeworpen. Het normale zaad werd geweekt gegeven, maar alleen de gierst werd gegeven. Kanariezaad en andere zaden werden niet aangekeken.

Op een morgen vond ik een van de jongen dood op de bodem en de 3 volgende ochtenden trof ik steeds weer hetzelfde beeld. De 4 jonge bandvinken stierven met hun kropjes goed gevuld met zaad, terwijl ze al flink in het dons zaten. Ik probeerde na te gaan wat ik verkeerd had gedaan; in ieder geval was de krop vol met zaden, die echter bij de oudervogels nog niet voldoende verteerd waren.

De zaden waren hetzelfde als in de zaadbak, alleen de huls was er af.

Ik besloot de bandvinken aan een nieuw nest te laten beginnen en intussen zette ik een kweek op van enchytreeën. Eenieder die deze wormpjes wel eens voor zijn aquarium heeft gekweekt, weet hoe snel deze kweek verloopt. Het is mogelijk om korte tijd nadat de kweek is opgezet reeds over duizenden per week te beschikken. In een winkel waar tropische vissen werden verkocht, kocht ik een kweekportie. Ik verdeelde deze over 5 metalen dozen, waarin vochtige veengrond was gedaan. Ik gaf de enchytreeën een meelpap als voedsel, waardoor wat zure melk werd gemengd. Tegen de tijd dat de bandvinken weer interesse in het nestkastje hadden had ik een vijftal gezonde cultures. Door de weinig aangename lucht van de zure melk werden flink wat vliegen aangetrokken.

Voor de eieren van deze tweede ronde moesten uitkomen, probeerde ik tweemaal of de vogels de enchytreeën wilden eten. Het resultaat was weinig verheugend, daar beide vogels het voedsel nog niet bekeken. Toen de eitjes uitkwamen werd een portie enchytreeën in de kooi geplaatst en omdat de volgende dag een zondag was, had ik de tijd om de vogels wat beter te observeren. Tegen de middag had ik al vijfmaal een portie enchytreeën gegeven en steeds waren ze binnen enige minuten verdwenen. Ik moest wel een andere voedermethode bedenken, want anders zou ik een dagtaak hebben aan de voeding. Ik plaatste daarom een doos met een hele cultuur in de kooi, zodat de vogels zichzelf konden bedienen. Tegen lunchtijd werd de veengrond wat omgewoeld, zodat wormen die weggekropen waren naar boven kwamen. Tegen de avond werd de cultuur in een nieuwe doos omgeschud, zodat de onderzijde boven kwam te liggen en de vogels de beschikking kregen over de wormpjes die zich aan deze zijde bevonden. De volgende dag kregen ze een nieuwe portie.

De bandvinken aten zowel gierst als enchytreeën. Enige waarnemingen zullen de kwekers van kleine tropen zeker interesseren. De bandvinken tonen geen enkele interesse meer in de enchytreeën nu de jongen zelfstandig zijn, ook de jongen zelf eten ze niet.

De voedingswaarde van enchytreeën wordt door een aantal kwekers aangevochten; ik meen dat de voedingswaarde afhankelijk is van het voedsel dat aan de cultuur wordt verstrekt. Geweekt wittebrood zal beslist enchytreeën met een mindere voedingswaarde opleveren dan bij voeding met zure melk. Hoe dan ook, mijn ervaring is dat ik door het voeren van enchytreeën een viertal kerngezonde en in prima conditie zijnde bandvinken op stok heb gekregen.

Over voedingswaarde gesproken, wellicht kan een kweker met meer ervaring opheldering geven over het volgende: vele malen heb ik de bandvinken geweekte gierst voorgezet, maar als er ook droge zaden voorhanden zijn, laten ze de geweekte zaden staan.

Op dit ogenblik hebben de bandvinken naast hun gewone zaadmenu de beschikking over geweekte en gekiemde gierst in verschillende stadia, van net gekiemd tot gierst die al groene spruiten heeft. Toch eten de vogels alleen maar gewoon droog zaad. Veel kwekers geven hun vogels toch gekiemde en geweekte zaken, zodat bij mij de vraag opkomt of het gedrag van mijn bandvinken afwijkend is.

Wellicht wordt vogelliefhebberij nog interessanter door het ongewone gedrag van een aantal voliërebewoners, die eten wat zij nodig hebben, zonder er rekening mee te houden wat de voedingspecialisten voorschrijven.

KIWI

De Heer J.A. Verwey, die regelmatig artikelen in ons blad publiceert, verblijft momenteel in Australië. Wij ontvingen van hem onderstaande foto van de Kiwi, met het volgende commentaar:

Niet ver van Sydney kreeg ik de kans deze kiwi te „knippen“.

Naast het Vogelbekdier is de kiwi wellicht de wonderlijkste vogel ter wereld. Zijn pakje voelt net aan als een stugge huid van een haas. In een snelle ren zoekt hij een duister hoekje op, terwijl hij daarbij nog de kans waarneemt zijn vreemde sneb telkens in de grond te prikken. Dat is zijn manier van azen (wormen-insekten). De eieren van deze vogel zijn meer dan 10 cm lang en wegen meer dan de hen die ze legt. Merkwaardig is dat de kiwi geen vleugels heeft en het als een tamme vogel heel goed doet, mits zijn verblijfplaats voldoende bescherming biedt door aanplant. In Nieuw Zeeland komt de kiwi nog in het wild voor, doch ik vermoed dat zij binnenkort weer in Nieuw Zuid Wales worden uitgezet.

J. A. Verwey.

LEZERS
Schrijven

Gedurende de laatste winter, lees je dagelijks in alle couranten; Help de vogels door de winter met oud brood, etensresten, enz. enz.

Dan lees je weer 10.000, 20.000 of 100.000 slachtoffers van stookolie langs de waddenkust. Volgens schattingen van deskundigen 10.000 à 20.000. Laat dat er nu 75.000 minder zijn, dat is al erg genoeg.

Maar nu is mijn vraag:

Waar blijven al die schreeuwers en deskundigen nu als in het voorjaar boeren en landbouwers weer naar het land gaan met karren vol vergift om insecten en omkruid te gaan bestrijden, waardoor duizenden kleine zangvogels ten gronde gaan, zodat ook die kleine zangers dreigen uit te sterven?

Als wij volièrehouders er niet zoveel mogelijk in leven weten te houden en er nog jongen van weten te kweken, maar dat mag niet ingevolge de Vogelwet 1936. Wordt het nu eens geen tijd dat daar eens een einde aan komt, zodat wij volièrehouders onze inlandse vogels ook eens kunnen houden zonder een bekeuring van een of andere fanatieke controleur op te lopen?

Zou het niet beter zijn dan vergiftigd te worden of doodgeschoten of opgegeten door Italianen!

H. Kleinbekman

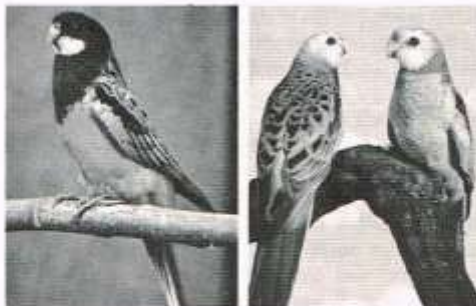
KRUISINGEN.

1967 was voor mij een rampjaar. Van mijn stel Blaskoppen stierf in het voorjaar de man en om mijn pech helemaal te completeren stierf ook de pop Rosella. Ik zat dus met een pop Blaskop en een man Rosella. Daar het onmogelijk was voor beide vogels een goede partner te bekomen, zette ik de man Rosella bij mijn Blaskop pop. Hoop een kruising Rosella-Blaskop te bekomen was er niet veel en toch verkreeg ik uit dit stelletje twee jonge RosellaBlaskop mannen. Deze beide vogels zijn nog in mijn bezit. Het zijn prachtvogels.

298

1968. Nu wilde ik in het broedseizoen 1969 bewust verder kruisen met een van deze bastaard mannen RosellaBlaskop en wel een kruising met een Roodrug pop. Diverse losse poppen waren nog in mijn bezit en de grootste van deze koos ik voor dit doel. De pop Roodrug liet ik in de volière waarin zij de hele winter had doorgebracht en de man bastaard RosellaBlaskop plaatste ik in Februari erbij. Met goed gevolg, al was het resultaat niet zo geweldig. Ik bekwam namelijk uit deze paring, één jong, en wel een man, RosellaBlaskopRoodrug. De vogel is momenteel nog niet geheel op kleur maar diverse groot parkietenhouders vinden dit toch wel een heel mooie vogel.

1969. Ook dit jaar wil ik proberen een verdere kruising tot stand te brengen en wel de Rosella-BlaskopRoodrug man (Bastaard) paren aan een Roodrug pop. Of dit lukken zal? En of dit mogelijk is?

Rosella

Blaskoprosella

Als lid van de Parkieten Sociëteit, een speciaalclub voor groot parkietenkwekers, vertelde ik op een door deze vereniging gehouden vergadering van mijn voren omschreven kweek. Het resulteerde in een bestuursvoorstel mij als lid te royeren omreden ik BASTAARDEN van deze parkieten kweekte. De heren zagen echter tijdig in dat „ROYERING” toch niet het juiste was, besloten werd dan ook maar, mij lid te laten blijven. Wat was nu het argument tot royering? Wel, simpel weg het feit dat een mogelijke verkoop van deze vogels, onzuiverheden in de Blaskoppen en Rosella's mogelijk zouden zijn. Ik weet natuurlijk niet of de H.H. op de hoogte zijn van het feit dat deze vogels ook in de natuur onderling paren. Althans dit las ik in het tijdschrift „Parkieten Sociëteit” uitgegeven door onze sociëteit. Daarbij mijn eigen argument, mag ik als liefhebber van vogels, het houden en kweken van deze en het goed verzorgen, mijn liefhebberij beoefenen zoals ik dit zelf wil? Ik heb tenminste nog nooit gehoord of gelezen dat bij Onze Bond bastaardkweken niet gewenst is. Daarbij nog dit, Zou ik ooit willen overgaan tot verkoop van een van deze bastaarden, dan ben ik na ruim veertig jaar onze mooie liefhebberij, het houden - verzorgen en kweken van Vo-

JSSSEL

De,

gels, te hebben beoefend, wel zoveel liefhebber dat ik bij verkoop, de aangeboden bastaarden, ook als bastaard zal verkopen. Voorlopig echter denk ik nog niet aan verkoop. Op onze gehouden „Nationale Tentoonstelling 1968” hebben diverse keurmeesters mij, na de vraag, wat zal ik nu verder doen, geraden te stoppen met verdere Bastaardkweek met deze vogels, omreden het tot geen enkel resultaat kan leiden. Is het werkelijk zo? Zijn er misschien liefhebbers en houders van grote parkietensoorten die mij met raad kunnen bijstaan? Ik ben echt nieuwsgierig of ik op deze vraag antwoord ontvang. Diverse z.g. „GROOTPARKIETEN” kwekers stelde ik deze zelfde vraag, niemand kon mij antwoorden.

Mocht er een of andere liefhebber van grote parkieten zijn die wellicht wel antwoord kan geven op vorenstaande dan gaarne bericht via Onze Vogels.

J. E. Pirnay

Naschrift redactie,

Het is vanzelfsprekend dat ieder liefhebber zijn liefhebberij mag beleven zoals hij dit zelf verkiest. Zo is het dus een ieder toegestaan bastaarden te kweken zoveel hij wil indien hij hier lust en liefhebberij in heeft.

Persoonlijk heb ik reeds eerder geschreven, dat ik geen voorstander ben van het kweken van bastaarden, althans wanneer hier geen bepaald doel aan verbonden is, b.v. het brengen van een nieuwe kleurvariateit binnen een bepaald ras, zoals dit o.a. met de kleurkanarie is gebeurd.

Ik ben het dan ook met de keurmeesters eens die de heer Pirnay adviseerden op deze wijze niet met de bastardering door te gaan, daar dit inderdaad tot niets leidt, althans niet op de wijze zoals hij dit doet op boven omschreven wijze.

Wel kunnen door deze bastardering natuurlijk prachtig getekende en gekleurde vogels ontstaan daar is geen twijfel aan, en wie daar aardigheid in heeft gaat gerust zijn gang.

Ik wil mij in interne aangelegenheden van de Parkieten Sociëteit niet mengen. Wanneer zij er naar streven der parkiet zuiver te houden, dan acht ik dit een goede zaak. Wel ben ik van mening dat indien zij leden willen werven die bastaarden kweken, of bastaarden in hun voliëre hebben zitten, zij zeer weinig leden zouden overhouden. Daar vooral in de rosella groep ontelbare bastaarden de voliëres bevolken. Het gebeurt maar al te vaak dat men b.v. een praar Prachtrosella's heeft en een paar Blaskop-Rosella's. Van het ene paar sterft de man van het andere paar de pop, en nu verzeker ik U dat 9 van de 10 parkietenkwekers, als ze niet spoedig passende mannen of poppen kunnen bemachtigen, de over gebleven prachtrosellapop en Blaskop man bij elkaar zetten. En zo zou ik tientallen mogelijkheden kunnen aanwijzen.

Vraagt men mij: bent U voor bastadering dan zeg ik, alleen dan wanneer dit gebeurt met het doel, een op erfelijke basis vast te leggen nieuwe varia-

teit te brengen. En dat kan niet met de methode die de heer Pirnay toepast. Desondanks wens ik hem veel succes, hij vind immers plezier in zijn experimenten, en plezier beleven in onze liefhebberij is ons aller doel, en dit moet binnen het raam van onze organisatie mogelijk blijven.

J. Broekhuizen.

REACTIES OP SPREIDPOTEN BIJ GRASPARKIETEN

Naar aanleiding van het artikel „Spreidpoten bij grasparkieten” van de heer A. Willemsen in het aprilnummer van Onze Vogels geef ik hier mijn reactie daarop. Het toeval wilde dat ik op het moment dat ik dit artikel las juist 2 jonge grasparkieten met spreidpoten had. Uit een legsel van 6 eieren, waarvan er 2 onbevruucht bleken, had ik dus 4 jongen waarvan er 2 behept waren met spreidpoten. Opmerkelijk geworden door het betreffende artikel besloot ik de volgende ronde de pop nauwkeurig in het oog te houden. De vogel legde daarop 8 eieren. Toen de eerste 5 uit waren, bemerkte ik al na enkele dagen bij 2 van de oudste jongen de voortekenen van spreidpoten. Wijd uitstaande poten, doorgezakt lichaam en slechte groei. De pop broedde intussen nog zeer vast. Om eens te onderzoeken of de heer Willemsen het bij het rechte eind kon hebben en om te zien of ik het proces van spreidpoten kon stopzetten en verhelpen, haalde ik de 3 overgebleven eieren weg en bekleedde de bodem van het blok met kort geknipte houtwol. De pop hield op met broeden en besteedde nu haar aandacht aan het voeren van de jongen en deze hoefden niet meer het gewicht van hun moeder te dragen. Ze kregen houvast voor hun poten door de houtwol en na enkele dagen kon ik al verbetering bespeuren. De vogellijfjes richtten zich meer en meer op, de poten kwamen telkens een beetje meer onder het lichaam en de groei nam toe. Nu de vogels 3 weken oud zijn, is er van het verschijnsel spreidpoten niets meer te zien. Ze staan volkomen recht op de poten, zijn weldoorvoed.

Ook ik heb steeds gedacht dat het een erfelijkheidskwestie was, wat zich uitte in spierverslapping of iets dergelijks, zoals medegedeeld wordt in „Handleiding voor de grasparkietenkweker”. Ongetwijfeld is het zo als de heer Willemsen schrijft: gewoon zwaar broeden van de pop op de pasgeboren vogels.

L. Bergsma.

Groot was mijn verwondering toen ik het aprilnummer van „Onze Vogels” opsloeg en daarin een artikel over spreidpoten bij grasparkieten aantrof. Het geval is namelijk dat ik reeds 9 jaar grasparkieten

kweek en nog nooit is mij dit euvel overkomen. Dit jaar echter ben ik zeer vroeg met de kweek begonnen (half januari), zodat ik dan ook begin februari de eerste eieren had. Na ruim een week broeden van de vogels ging ik de eieren schouwen en toen bleek dat ik er 2 broedsels bij had die onbevruucht waren. Ik had ook 2 broedsels van ieder 6 eieren, die wel bevrucht waren; van ieder van deze broedsels heb ik 3 eieren weggenomen en overgelegd naar de blokken met onbevruichte eieren. Nu had ik de eieren niet gemerkt en zodoende kreeg ik dan ook het verschijnsel dat bij de betreffende pop 2 jongen gelijk uitkwamen en het derde ei 4 dagen later. Bij nestcontrole na een week bleek mij dat de 2 eerst uitgekomen jongen spreidpoten hadden en het derde jong, dat dus 4 dagen later uitgekomen was, niet. Evenals de heer Willemsen kwam ik tot de conclusie dat de pop de dader was, want ik heb het verschijnsel bij kanaries al vaker meegemaakt; niet dat die ook spreidpoten hadden, maar wel dat de jongen plat gedrukt werden en na 2 à 3 dagen stierven.

Nu is mijn theorie de volgende: spreidpoten zijn alleen mogelijk in de vierkante blokken en wel om de volgende reden: de jonge dieren ondervinden een bepaalde druk van boven (van de pop dus) en zoeken zodoende steun, die zij echter niet kunnen vinden, omdat het oppervlak van de bodem (vooral in de eerste levensdagen) te groot is, want het derde jong, dat dus 4 dagen jonger en ook behoorlijk kleiner was, zat heerlijk tussen de 2 platgedrukte broers/zusters in en mankeerde zodoende niets en is inmiddels dan ook kerngezond uitgevlogen, terwijl ik de 2 andere dieren uit hun lijden heb moeten verlossen.

Ik zou gaarne van de heer Willemsen of de heer Beckman vernemen: in welke broedblokken komt het verschijnsel „spreidpoten” voor, in de zoge-

naamde zelfgemaakte blokken (vierkante) of ook wel in de uitgeholde boomstammen?

Gaarne wil ik met dit paar verder experimenteren en mijn volgende stap zal dan ook zijn om op de bodem van hetzelfde blok een plankje aan te brengen met in het midden een diepe uitholling, om te zien of mijn theorie juist is. Ik zal aan het einde van het broedseizoen dan ook mijn verdere bevindingen aan U doorgeven.

H. Holvast.

Graag wil ik ook in dit blad mijn mening over deze stellingname van de heer A. Willemsen geven. Zelf heb ik mankementen van deze orde, zelfs bij z.g. zwaar zittende poppen, niet kunnen constateren. Wel poppen, die niet of met grote moeite tot het consumeren van bepaalde voeding, kracht- en/of opfokvoer, te brengen waren en aldus voedingsstoffen, nodig als opbouwstoffen voor het ei, maar ook voor de voeding van het jong, misten. In tegenstelling tot mijn Goudse collega ben ik dan ook van mening, dat er geen sprake is van platzitten van de pop, maar van een voedingstekort, in dit geval voornamelijk in de kropmelk, maagsap, van de betreffende pop. Uit het artikel blijkt, dat de pop voldoende opbouwstoffen had, om de eieren zodanig te vormen, dat mits zij aan andere poppen werden gegeven, uiterlijk normale jongen gaven. Werden haar jongen na enige tijd aan andere poppen gegeven, en hadden zij dus slechts korte tijd van haar voeding genoten, dan waren zij slechts in geringe mate misvormd.

Haar kropmelk en verdere voeding was echter van een dusdanige samenstelling dat als zij haar eigen jongen en zelfs jongen van andere, naar we mogen aannemen, normale poppen groot bracht, er van ernstige misvorming, speciaal aan de poten, sprake was. Als bewijs, dat de voeding aan de pop en daardoor de kropmelk en voeding van de pop onvoldoende was, is dit niet genoeg daarvoor zijn er te weinig gegevens en ook geen laboratoriumonderzoek.

Maar het is genoeg bekend, dat door onvoldoende voeding van jonge mensen hun beendergestel zich niet goed kan ontwikkelen (o.a. kalkgebrek) wat het meest tot uiting komt in de benen (Engelse ziekte) daar deze de grootste druk moeten weerstaan. Ook jonge parkieten moeten voor de ontwikkeling van hun beendergestel een goede en juiste voeding hebben. Kan de pop dit niet geven, dan komt ook bij de parkieten het gebrek tot uiting op die plaats, waar een sterk beendergestel het meest nodig is n.l. de poten.

Ik hoop, dat mijn mening iets bijdraagt tot het oplossen van de problemen die tevoorschijn komen bij de kweek van grasparkieten.

H. van Willigen.

Engelse Postuurkanaries

Witte borderkanarie

De witte postuurkanaries komen in alle rassen voor, Yorkshires, Norwich, Borders en Glosters. De laatste jaren zijn er zelfs ook al witte vogels te zien bij de lizards, maar tot nu toe worden die niet erkend door de "Lizard Canary Association", omdat het nog niet helemaal zeker is dat alle jongen er ook als lizards zullen uit zien als met deze vogels gekweekt wordt. Een van de meest beroemde lizardkwekers heeft al 12 jaar lang met witte vogels gekweekt en nog steeds krijgt hij af en toe weer jongen die bont zijn, ook al begon hij met een normale lizard en een geheel blauwe border pop. Twee jaar geleden dacht hij dat hij zijn doel bereikt had en zuivere witte lizards had gekweekt, maar in 1968 kreeg hij helaas weer twee bonten tussen de jongen, dus is het nog geen zuiver ras.

Beide bonte lizards leken meer op borders, de schubben waren bijna niet aanwezig en ze hadden een witte plek op de rug en ook een aantal witte staart- en vleugelpennen.

Er wordt mij dikwijls gevraagd: „waar kan ik ergens een paar recessief witte postuurkanaries machtig worden?“, het antwoord is erg eenvoudig: „nergens“, omdat er helemaal geen zuivere recessief witten bestaan.

Hoogstwaarschijnlijk zullen er wel ergens liefhebbers bezig zijn om die vogels te kweken, maar er zijn heel wat jaren nodig, niet om de recessief witte kleur in de postuurkanaries te kweken, maar om ze zo te kweken dat ze er inderdaad ook uitzien als goede postuurkanaries.

De witte Postuurkanarie

Door P. J. Sanders

Volgens mij is er niet veel te bereiken met het recessief wit in onze tak van de vogelliefhebberij. Het is al moeilijk genoeg om normaal gekleurde of dominant witte tentoonstellingsvogels te kweken. Aangezien er toch al weinig echt goede typische postuurkanaries te vinden zijn, is er nog werk genoeg voor ons om de vogels die we bezitten te verbeteren. Nu we vastgesteld hebben dat alle witte postuurkanaries dominant zijn, moet ik er nog aan toevoegen dat bij de „witten“ zijn inbegrepen de blauwe en blauwbonten, evenals de in Engeland genoemde „fawn“ en fawn-bonten. De fawns zijn eigenlijk cinnamon-witten en ze hebben ongeveer dezelfde kleur als de zilverisabel kleurkanaries, maar ze moeten wel lichtbruine streepjes hebben, die bij de kleurkanaries juist afwezig moeten zijn.

Alle dominant witte kanaries zijn herkenbaar aan het gele randje dat aan de vleugels en soms ook in de staart te zien is. Bij egaal-witten is dit goed zichtbaar, maar bij de anderen niet altijd, ook al is het wel altijd aanwezig. Dit geel in de witte kanarie moet zo min mogelijk zijn volgens de standaard, maar is toch lang niet zo belangrijk als het type van de vogels.

Bij de recessief witte is dit geel niet aanwezig, toch is dit voor mij nog geen reden om de recessieve aan mijn vogels te paren.

Dominant witten zijn gemakkelijk te kweken en vergissingen kunnen niet voorkomen, want als de vogel er wit uitziet is hij zonder meer wit en als er ge-

len uitkomen zijn die ook 100% geel en is er geen wit in verborgen.

Uit twee normaal gekleurde kanaries kunnen nooit dominant witten gekweekt worden. Uit een normale witte krijgen we gemiddeld 50% normaal en 50% wit. Het kan gebeuren dat in een nest alle jongen wit of geel zullen zijn, maar dat komt niet veel voor en over een groot aantal jaren kunnen we op het boven aangegeven gemiddelde rekenen.

Als we met twee dominante witten kweken krijgen we nog maar 50% witte jongen en verder 25% normalen. De resterende 25% zal niet uit het eitje komen of als ze dat wel doen zullen ze maar weinige uren leven, daar ze de lethaal factor bezitten en deze is dodelijk.

Hieraan kan dus wel worden gezien dat met wit x wit niet veel te bereiken is, want we krijgen daardoor niet meer levende witte jongen; bovendien gaan 25% van de jongen die anders normaal gekleurd zouden zijn verloren door de dubbele witfactor. Normale Yorkshires, Norwich en Lizards moeten in Engeland, om voor het tentoonstellen geschikt te zijn, kleurvoer gevoerd worden, maar dit geldt niet voor de witten. Omdat wit eigenlijk geen kleur is, maakt het roodvoer aan hun verpakke helemaal geen verschil. Dit geldt ook voor de blauwe en fawn kanaries, daar bij hun de gele vetstofkleur ook afwezig is en het roodvoer alleen op geel werkt. Als tentoonstellingsvogels zijn de witte postuurkanaries nooit bijzonder populair geweest. Norwich en Yorkshires in deze kleur zijn er bijzonder weinig te zien en dan gewoonlijk alleen maar op de grootste tentoonstellingen. Met borders en glosters is dit iets beter, maar ook daarvan vinden we gewoonlijk niet meer dan 5% witten tussen de andere kleuren. Met de kwaliteit van de vogels ligt het gelukkig iets anders, speciaal bij de borders en de glosters zijn de witten de laatste jaren veel verbeterd en gedurende het laatste t.t.seizoen is het meermalen gebeurd dat een witte met een kampioenschap ging strijken.

De meeste kanarieliefhebbers in Engeland hebben wel een of twee witte postuurkanaries, maar er zijn maar weinigen die er meer hebben. De voornaamste reden hiervan is dat vele liefhebbers bang er voor zijn om witte vogels te gebruiken bij de kweek, omdat hun gelen dan veel van hun boterbloem-gele kleur zouden kunnen verliezen. Er wordt beweerd dat een gele vogel die van een witte afkomstig is minder goed in kleur zou zijn en dat als we met een dergelijke gele vogel gaan kweken, we daarvan weer slechte jongen krijgen, ik geloof echter niets hiervan.

Jaren geleden heb ik witte kanaries gekweekt en nog nooit heb ik een kampioenschap verloren omdat mijn vogels niet goed van kleur waren. Ik schreef reeds: „als de vogel er geel uitziet is hij 100% geel en is er geen witfactor in verborgen”, alleen dit toont reeds aan dat bovenstaande beweringen van de kwekers niet juist zijn, want de kleur kan niet worden verzwakt door iets dat niet aanwezig is.

302

Door D.J. Pilcker

Vorig jaar bracht ik een bezoek aan een van de bekendste importeurs van kolibri's en tangara's in Engeland. Zijn enthousiasme, alsmede zijn regelmatige bezoeken aan vele vogelspecialisten in Zuid-Amerika zijn een garantie voor interessante en leerzame gesprekken. Daar ik niet veel af weet van kolibri's kwam ons gesprek al gauw op tangara's en terwijl we daarover spraken liepen wij naar de kooien waarin zich deze vogels bevonden. In één kooi zag ik een tweetal vogels, die beslist geen tangara's waren en die mij aan de Afrikaanse buulbuuls deden denken. De importeur, de heer Riley, vertelde dat het geelwenkbrauw buulbuuls waren, die hij uit India had gekregen en dat deze vogels tegenwoordig maar zeer zelden ingevoerd worden. Een van de buulbuuls had een erg ruwe bevedering en de heer Riley zei dat hij deze liever bij zich hield tot hij weer in goede conditie was. Daarom nam ik de andere vogel, die in een pracht conditie was, mee naar huis. Daar plaatste ik hem in een volière met tangara's en wat kleine zaadeters.

De buitenvlucht was 4 x 2 meter en beplant met een pruimeboom, een cipres en veel gras. Het nachthok was kleiner, 2 x 2 meter. De geelwenkbrauw buulbuul kon het goed vinden met de medebewoners, maar was erg schuw. Meestentijds bleef hij in het nachthok en als hij in de buitenvlucht was; zat hij vrijwel altijd in de pruimeboom. Opvallend was het grote verschil in het gedrag van de vogel als hij in het nachthok verbleef; hij was dan erg rustig en tam en nam zelfs meelwormen uit de hand. Zodra ik het nachthok binnenkwam vloog hij naar de schotel voor het levend voedsel en pikte de spinnen en rupsen al weg voor ik ze in de schotel kon doen. In die tijd had ik in een aangrenzende volière een paar driekleur glansspreeuwen die aan het broeden waren, daarom ging ik iedere dag op zoek naar insecten en sprinkhanen. Deze laatsten werden allen aan de glansspreeuwen gegeven; de overige insecten gingen naar de volière met de tangara's en hier zorgde ik ervoor dat de buulbuul ruimschoots zijn portie kreeg. Nooit heb ik de buulbuul universeelvoer zien eten. Het belangrijkste voedsel voor deze vogel bestaat uit geraspte appel, peer, banaan, druiven, geweekt gedroogd fruit en gehalveerde sinaasappelen en grape fruits. In de

Wessel

De

De Geelwenkbrauw Buulbuul

natuur zijn het in hoofdzaak vruchteneters en volgens Whistler zijn ze vaak een plaag voor de boeren, waar ze in de boomgaarden met peren en perzikken grote schade kunnen aanrichten.

In zijn boek „Guide to the birds of Ceylon” geeft G. M. Henry een andere mening als hij schrijft: „het schijnt dat ze zich meer voeden met insecten dan met fruit, maar dit zou nader onderzocht moeten worden”. Daar echter vogels die in Ceylon leven zich anders gedragen dan dezelfde soorten in India is het mogelijk dat beide auteurs gelijk hebben.

De gegevens over de geelwenkbrauw buulbuul in de natuur heb ik voornamelijk ontleend aan het voortreffelijke boek „Popular Handbook of Indian Birds” van Hugh Whistler.

De geelwenkbrauw buulbuul (*Icterus icterica*) is 20 cm. lang. De bovendelen zijn diep olijfgroen met een gele tint, meer bruinachtig in de vleugels. De onderzijde is geel en de wenkbrauwstreep, waaraan de vogel zijn naam ontleent, is van een opvallend helder gele kleur. De kop is verder geelachtig, met aan de zijkanten een grijs-olijfgroene tint. De vrij lange snavel is donkerbruin en de poten zijn blauwachtig.

Aan de hand van de gegevens van Whistler heb ik een kaartje getekend waarop het verspreidingsge-

bied is aangegeven, dat leek mij beter dan bij U aan te komen met allerlei toch onbekende namen van plaatsen en gebieden in India.

De geelwenkbrauw buulbuul is in zijn verspreidingsgebied een veel voorkomende vogel, die volgens Whistler zich vooral ophoudt in de groen blijvende bossen, die tegen de hellingen van de westelijke heuvels liggen. Het is een vogel die de voorkeur geeft aan een lage begroeiing, waar ze zich in paren of groepen van zes of meer vogels ophouden. Rusteloos zijn ze daar steeds in de weer, waarbij ze contact met elkaar houden door enige fluittonen. Mijn buulbuul liet vrijwel de gehele dag wat gefluit horen, maar alleen als hij in het nachthok was.

Ze bouwen een komvormig nest van groen mos en fijn gras en hoewel sommige nesten zo dun zijn dat men de eitjes er door de bodem heen in kan zien liggen, is de constructie toch erg stevig. Het legsel bestaat uit 2, soms 3, ovale eitjes. Ofschoon er nog geen broedresultaten in een volière behaald zijn, ben ik ervan overtuigd dat in een ruime, dicht beplante volière met wat rustige vogels een paartje geelwenkbrauw buulbuuls tot broeden te krijgen is.

Mijn buulbuul was beslist niet lastig tegenover andere vogels en hij deelde zijn slaapplek met Indische nonpareils en tangara's.

In November vond ik hem op een morgen dood in het nachthok. Waarschijnlijk was het die nacht te koud voor hem geweest en ik was vergeten de verwarming in te schakelen.

Als U het geluk hebt een of meer van deze mooie vogels te bemachtigen, raad ik U aan ze eind oktober begin November binnenshuis te halen en ze in een verwarmde ruimte te houden gedurende de winter.

Door R. R. P. VAN DER MARK

Pauwen behoren tot de fraaiste fazantachtigen ter wereld, zijn bijzonder kleurrijk, zoals de kleurenfoto van de pronkende haan der blauwe variëteit duidelijk aantoonst en bovendien nog statig en elegant.

Ze hebben door de eeuwen heen steeds een zeer grote indruk op de mens gemaakt en de Phoeniciërs brachten deze vogels vanuit India naar de Pharao's in Egypte.

Pauwen zijn ook beroemd in oude kunstuitingen, zowel in literatuur, godsdiensten en legenden. Koning Salomo kende de pauw al en na de veroveringen van Alexander waren ze bekend bij de Grieken. Vervolgens deden pauwen hun intrede in de gebieden rondom de Middellandse Zee, waar ze in de 14e eeuw al werden ingevoerd.

De Romeinen apprecieerden pauwen ook, maar meer om hun smakelijk vlees en er bestonden toen al pauwefokkerijen. Na de Tweede Wereldoorlog in 1945 was het aantal pauwen in Europa bijzonder klein te noemen wegens de alom heersende voedselnoed voor mens en dier, maar spoediger dan menigene verwachtte en vermoedde, bleek de belangstelling voor deze prachtige siervogelsoort weer zodanig toe te nemen, dat het totale aantal pauwen tegenwoordig dat van voorheen zelfs verre overtreft!

Ook vanuit Nederland is een grote export van pauwen over de gehele wereld ontstaan, ondanks dat het aantal bezitters van landgoederen toch sterk slinkend is en pauwen graag geheel vrijlopend worden gehouden.

Ook de luide schreeuw, ver dragend en lijkend op hulpgeroep van een mens in nood, vaak door de pauwhaan geuit tijdens het nachtelijk duister of in de kleine morgenuren, was vroeger nogal eens aanleiding tot burenruzies; tegenwoordig klinkt de natuurlijke roep van de pauwhaan meer als een waarschuwingssignaal van de natuur zelf, die overal wordt teruggedrongen, waardoor de mens de kans loopt, volledig vervreemd te geraken van de geluiden, die vogels in de natuur voortbrengen.

Een pronkende pauwhaan dwingt ieders bewondering af; zijn staart bestaat uit 20 dof gekleurde staartpennen, waarvan de langste soms tot meer dan 60 centimeter lengte zijn uitgegroeid; deze

Pauwen

staartpennen zijn bedekt door 100 of meer geweldig lange sierpennen, verlengde rugveren en staartdekveren, die tezamen de zogenaamde staart vormen. Wanneer de haan in paarstemming verkeert zet hij de echte staartpennen op, loodrecht op zijn rug, waarbij rug- en staartdekveren gedwongen zijn mee omhoog te gaan, waardoor de unieke waaiervormige cirkel van veren ontstaat. Ruimschoots voorzien van diverse echte en weerschijnkleuren ontstaat een ware orgie van metaalkleurig groene, paarse, blauwachtige en gele schittering, die nog weer wordt verhoogd door de aanwezigheid der oogvormige vlekken op iedere veer; telt U het aantal ogen op de foto maar eens na! Zelfs wanneer de staart niet wordt opgezet, helpen de staartpennen de sierveren dragen en voorkomen, dat deze over de grond slijpen.

Pauwhennen en jonge hanen spreiden hun staart ook uit en zelfs eendagskuikens doen dit al, de aanwezigheid van pauwhennen is niet belangrijk voor de pronkende haan, want hij pronkt ook alleen en 's winters. Sommige hanen pronken zelfs graag, wanneer zij mensen zien!

Pauwhanen groeien langzaam en hun staartpartij kan tot het 7e levensjaar uitgroeien; de hanen zijn op 3-jarige leeftijd fokrijp, de hennen daarentegen al op 2-jarige leeftijd.

De hen bouwt een slordig nest op de grond en legt hierin 5-9 crèmeachtige eieren, die bij wegnemen werden gevolgd door een tweede, zelfs derde legsel; de broedtijd is circa 28 dagen. De haan bekomert zich niet om het komende gezin en achtervolgt zelfs de kuikens, zodat tijdelijke verwijdering uit de omgeving van de hen gewenst is.

Het voedsel voor volwassen pauwen bestaat daggelijkse toediening van een handvol korrel-ochtendvoer voor kalkoenen en pauwen, dat een hoog percentage dierlijk voedsel bevat en zeker noodzakelijk is voor in voliëres gehouden exemplaren; beukenoten, eikels, rozijnen, druiven worden met huid en bast genuttigd, terwijl ze ook brood niet versmaden. De avondvoeding bestaat uit toediening van een handvol goed gemengd graan per exemplaar, dat weer op een vaste voerplaats wordt uitgestrooid. „Rui-hulp“ in de ruiperiode alsmede vitamine AD en grit zijn onontbeerlijk in herfst en win-

praatje

machine, waarmee de resultaten de laatste jaren fantastisch zijn te noemen.

Naast de alom bekende blauwe pauw kennen we nog de witte en zwartvleugel variëteit, alsmede de Spaulding mutatie, De Arendrager, of Groene Java pauw met drie variëteiten en een gedeeltelijke albino vorm van de Java pauw, die echter alleen nog in de U.S.A. voorkomt.

Helaas is er de laatste decennia ontzettend veel en onoordeelkundig gekruist tussen al deze variëteiten, lopen er bonte exemplaren rond, die monsterlijk van uiterlijk zijn, terwijl kruisingsproducten voor raszuivere exemplaren in de handel verkocht worden.

ter voor vastgehouden vogels, evenals fris drinkwater. De kuikens ontvangen „starter“ kalkoenfokvoer, een prima opfokkorrel, die is ontwikkeld voor de grote kalkoenindustrie hier te lande, waarvan de pauwen profiteren; Pauwekuikens zijn zeer gevoelig voor kou en vocht, zodat ze de eerste weken nooit naar buiten kunnen, wanneer het weer slecht is. Ook vrij in het veld uitgebroede kuikens moeten met de hen 's avonds naar binnen! Naast het korrelvoer ontvangen de kuikens nog fijngehakte, onbespotten sla, gehakte brandnetels, spinazie, mierenpoppen, meelwormen als toegift.

Hoewel de pauwen prima broedt, maar bij storing en al te grote belangstelling van de mens van het nest afloopt en daarop niet gauw terugkeert, broedt menige fokker van pauwen met behulp van een broedse kalkoenhen, flinke broedse kip of vlakbroeder, of liever nog met de motor- sportbroed-

Dit is allemaal ontstaan door een chronisch gebrek aan literatuur omtrent deze prachtige vogelsoort, zeker in onze taal, waaraan gelukkig nu binnen enkele maanden een einde komt, want in mijn standaardwerk „Fazanten & Pauwen“ Uitg. L. J. Veen, Amsterdam, heb ik naast een beschrijving der fazanten ook de pauwen in extenso behandeld en met behulp van kleurenschema's het fokken en kleurkruisen bij pauwen aanschouwelijk en gemakkelijk gemaakt, terwijl de talrijke unieke kleurenfoto's eindelijk eens laten zien, welk een kleurenpracht gazantachtigen wel ten toon spreiden. De Nederlandse en Belgische fazanten- en pauwenliefhebbers hebben binnenkort werkelijk geen reden meer tot klagen, hetgeen zij tot nu toe terecht deden!

Ussel

De /

Vreemde vogels in een vreemde wereld

Ervaringen in Australië van J.A. Verwey.

Het is lente in Nederland. Boven het polderland is het weer druk. Kieviten jagen achter hun belagers; grutto's hangen „biddend” boven de ruipte waar kat of wezeling sluipt; wulpen jodelen, tureluurs tutteren, scholeksters roepen tie . . . piet . . . piet; ergens roept een koekoek. En boven dat alles kwinkleert een akkerleerwerk.

In New South Wales, een brokje van Australië waar ik nu met de camera op jacht ben is alles anders. Wellicht bestaat er geen wonderlijker vogelwereld op heel de aardglobe, dan hier.

Polders zijn hier niet. Mei is hier geen bloemaand; zomermaand luidt hier de winter in. Toch wintert het niet op aarde. Overdag is het soms pufheet, bomen en heesters blijven in volle tooi.

Fluit en roep van vogels is er overal en altijd; zelfs bij nacht. De broedtijd (in doorsnee augustus-december) is voorbij. Ouders met hun kroost boemen door heel het land van overvloed. Lucht, land en krekens krioelen van insecten; waaronder „griezels” waarvan ik het bestaan niet vermoedde.

Onder de meer dan duizend geregistreerde vogels, komt „onze” kievit niet voor. Daarentegen staat de grutto (*Limosa limosa*) in het standaardwerk „What Bird Is That” zo afgebeeld, dat men met de beste wil er onze weidevogel of op zijn Engels een blacktail-Godwit niet uit herkent. Ik zag hem nog nergens; vermoedelijk te weinig modder naar zijn zin.

Voorzichtig gezegd; elke „emigrant” met enig gevoel voor veldbiologie moet in deze wonderlijke wereld opnieuw beginnen. Levensruimte zonder „verboden toegang” in overvloed. Gebieden groter dan heel de provincie Utrecht zijn even gewoon als een knollekker in Nederland. Om zo'n terrein te beschrijven probeer ik niet. Achter steile rode wanden, vol barsten en spleten, verheft zich een spookachtige opstand, dennegroen, gombomen; alles saamgesnoerd door lianen en stekelige ran-

kenwarreling. Het zoemt en gonst, het fluit, het ruist en rommelt daar binnen. Net te verleidelijk voor een woudloper om terug te gaan. Toch was ik gewaarschuwd; een gek die zo'n jungle binnengaat, komt er allicht nooit weer uit!

Met strookjes van een stukgeknipte zakdoek, vastgemaakt aan alles wat daartoe geschikt leek, meende ik echter zonder enige risico een behoorlijke oppervlakte te kunnen verkennen.

Opgeschrokken Rossela's stoven weg als houtduiven van de boerenkool; gekrijs van je welste. Het bonde in mijn keel als was daar een steenhouwer bezig. Telkens zag ik kleurige flitsen van die gevleugelde „brijjanten”, maar een kans voor een geschikte dia kreeg ik niet. Wist u dat deze kostbare, door volièrehouders begeerde parkieten, hier door fruitelers „Beautiful Pest” worden genoemd en bij massa's worden verdeeld? Deze „paradijsvogels” plunderen wijngaarden zoals bij ons spreuwen een kerseboom.

Nauwelijks was de rust enigszins hersteld of ik schrok voor een pats naast mij op een rotsblok.

Daar kraste een monster van een hagedis weg in een spleet. Hij kwam niet terug. Maar opeens opende zich de jungle en ik stond oog in oog met een Emukop. Wie van ons beide het meeste schrok weet ik nog niet. De vogel gromde tegen de fotolens; bukte zich en berste weg. Later vertelde mij een forester, dat ik geluk had gehad. Een geschrokken Emu is instaat je met één trap een been te vermorselen. Weet een poor, old Dutchman veel?!

Mijn laatste signaal (zakdoeksnipper) was verbruikt; ik klauterde terug. Op een door de zon beschenen plek, liepen een paar vogels te azen. Gaaien, dacht ik, maar toen zij begonnen te lachen wist ik dat het Kookaburra's waren. Mens, mens wat kunnen die vogels lachen! Niemand zag of hoorde ik het (nog) doen in deze wonderlijke wereld, bar en bijster; opwindend bij dag en bij nacht.

Amazone- papegaaien

Onder de „sprekende vogels” nemen de amazone-papegaaien een belangrijke plaats in en in ontelbare huisgezinnen is een enkele amazone in een kooi te vinden en veelal doet zo'n vogel zijn reputatie van „een van de beste sprekers en imitators” onder de vogels alle eer aan.

Jammer genoeg worden amazones maar zelden door de vogelliefhebbers in een volière gehouden, hoewel dit toch bijzonder aantrekkelijk is en zelfs broedresultaten tot de mogelijkheden behoren. Nu zijn er wel een aantal redenen te noemen waarom vogelliefhebbers er tegen op zien om een paartje van deze vogels in een volière te houden.

Allereerst moet de volière er op gebouwd zijn om dergelijke vogels te huisvesten, hij zal dus bestand moeten zijn tegen de krachtige snavels. Vervolgens is het moeilijk om een werkelijk paar samen te krijgen, daar er geen geslachtsverschil te zien is. Ook dient men er rekening mee te houden dat het vrijwel onmogelijk is om andere vogels bij hen in de volière onder te brengen, men zal dus de volière voor slechts één enkel koppel kunnen gebruiken. Tenslotte zien velen er tegen op, omdat het jaren kan duren alvorens broedresultaten behaald worden en dat geduld kunnen de meesten niet opbrengen.

Amazone-papegaaien komen alleen voor in Centraal- en Zuid Amerika, waar ze in de oerwouden in groepen tezamen leven, alleen in de broedtijd valt een groep uit elkaar in afzonderlijke paren.

Omdat de vogels die hier te koop zijn vaak als jonge vogels uit het nest zijn gehaald en met de hand grootgebracht, zijn deze meestal vrij tam. Het meest ingevoerd worden de geelvoorhoofd-amazone en de blauwvoorhoofd-amazone, de vele andere soorten zijn veel moeilijker te bemachtigen en een aantal soorten wordt vrijwel nooit ingevoerd, dat is o.a. het geval met de **Panama-amazone** die is afgebeeld op de kleurenfoto op de omslag van dit nummer.

De voeding levert weinig problemen op, wel moet voor afwisseling gezorgd worden, helaas is bij velen de voeding van hun papegaai te eenzijdig.

Als basisvoer geven we een zaadmengsel dat bestaat uit zonnepitten, haver, mais, witaad, millet en hennep. Daarnaast krijgen de vogels dagelijks ver-

schillende soorten vruchten zoals stukjes appel of peer, kersen, banaan, druiven, perzikken, dadels en vijgen. Verder af en toe een stukje in melk geweekt oud brood met wat vitaminedruppels er over en regelmatig verse takken met knoppen van fruitbomen e.d. Af en toe kunnen stukjes noot en ongebrande pinda's worden gegeven.

Voor een goede conditie is het nodig dat de vogels de beschikking hebben over sepia en zand, de kleine steentjes die zich in het zand bevinden worden door hen gegeten.

Broedresultaten zijn met verschillende soorten behaald. In *Avicultural Magazine* van november/december 1967 geeft de heer Clifford Smith een verslag van zijn succes met geelvoorhoofdamazones, waaraan wij - met toestemming van de auteur - de volgende gegevens ontleen:

In 1961 kocht hij 2 geelvoorhoofdamazones, waarbij hij enige tijd later aanduidingen meende waar te nemen dat het een paar was, doordat een van de vogels - die hij herkende doordat hij een nagel miste - zich steeds tussen hem en de tweede vogel in plaatste als hij in de volière was voor de voeding. De vogels waren ondergebracht in een volière van 3 ½ x 2 x 2 meter. Hij plaatste 2 verschillende nestgelegenheden in de volière, een staande klok model van 2 meter hoog en 25 cm diep en breed, 15 cm van de bovenkant bevond zich het invlieggat van 10 cm Ø, een stuk gaas maakte het de vogels mogelijk gemakkelijk op de bodem van de broedgelegenheden te komen, op de bodem was zaagsel en turfstrooisel gelegd. De nestkast bevond zich in de buitenvolière, maar was afgedekt met een stuk glas boven op de volière.

De andere nestgelegenheden was een berkenbroedblok van 35 cm Ø en 60 cm hoog. In het voorjaar van 1966 verbleef de pop langere tijd in de broedblok en toen hij enige tijd later controleerde zag hij 2 eitjes liggen. De pop broedde zeer vast gedurende 5 weken, maar verliet toen het nest. De eieren bleken verdwenen te zijn. De vogels vielen in de rui en ondernamen dat jaar geen broedpogingen meer.

In 1967 zochten de vogels het staande klok model op en op 11 juli hoorde de heer Smith het geluid van jonge vogels. Hij liet het nest met rust en pas op 7 september nam hij een kijkje en zag 2 goed bevederde jongen. Op 23 september verliet het eerste jong het nest, een week later gevolgd door het tweede.

Als voedsel kregen de vogels witaad, millet, hennep, saffloer, tarwe en zonnepitten, alles zowel geweekt als normaal. De vogels gaven de duidelijk de voorkeur aan de geweekte zaden. Ofschoon de oudervogels steeds appels, druiven en soms sinaasappel hadden gegeten, hadden ze hiervoor geen enkele belangstelling zolang ze de jongen voerden.

Groenvoer bestaande uit verse onkruidzaden, zoals muur e.d., werd iedere dag volop gegeven en dit schijnt essentieel te zijn voor een succesvolle kweek.

Foto: P. Ramaekers

De Agaporis- Roseicollis

De Roseicollis komt uit Afrika en is dus geen Australische parkiet. Ze behoren tot het geslacht Agaporis dat uit 7 soorten bestaat De Roseicollis, Personata en Fischeri broeden zeer goed, doch de andere vier soorten (Nigrigenus, Lilianae, Cana en Pullaria) van slecht tot zeer slecht. Deze vogels hebben allen zogenaamde vleespotten, zodat bij felle koude hun tenen bevroren. Ze blijven dan steeds aan hun bevroren tenen bijten, en sterven dan meestal tengevolge van het vele bloedverlies. Men moet daarom hun nestkastjes laten hangen, zodat ze daarin kunnen overnachten. Tot ongeveer 12 graden C. onder het vriespunt, en ook nog wel tot ongeveer - 15 graden, kunnen ze dan verdragen.

Maar de vogels die om de een of andere reden niet in de broedblokken gaan, moeten bij -10 graden C. beslist naar binnen of op een plaats waar het minder koud is.

Het zijn koloniebroeders die met meerdere paren tezamen gehouden kunnen worden. Men kan deze vogels gerust bij de grote parkieten in dezelfde volière onderbrengen. Ze zijn heus niet bang, maar sommige grote vogels, zoals de Pennant, Blaskop, Adelaide en ook wel de Roodrug zijn echte vechtersbazen waar ze niet tegen opgewassen zijn. Het zijn beslist goede broedvogels, die zelfs in een kleine kooi voor vele nakomelingen zorgen.

Wanneer ze een paartje hebben gevormd zitten ze de gehele dag bij elkaar. Daarom noemt men hen in Duitsland de „Onafscheidlijken“. Men moet hen

wel iedere week verse wilgen - of andere takken geven, brem is ook zeer goed. Van deze takken bouwen ze hun nesten. Als ze eieren hebben brengen deze vogels iedere dag verse takjes in hun nest om het vochtgehalte op peil te houden. Ze pellen dan de schil van de takken los, nemen de fijn geknaagde stukjes in hun bek en dragen het naar binnen. De Roseicollis doet dit niet, doch steekt meerdere schorsdeeltjes en schilletjes tussen de veren op de rug en draagt ze zo in hun broedblokje. Menig takje valt dan op de grond die ze meestal laten liggen.

Het zijn dus zeer grappige vogels die weinig eisen stellen en ook niet duur zijn. Ongeveer 15 jaar geleden ben ik met meerdere paren van deze vogels begonnen, die ik bij mijn Fazanten onderbracht. Ik heb er altijd veel plezier aan beleefd. Nu bezit ik alleen kleurmutaties van deze vogels, zoals deze vogel op de kleurenfoto die de heer Ramaekers 1 ½ jaar geleden bij mij heeft gefotografeerd. Het is een half-gele Roseicollis. Er zijn ook reeds Pastel Groen-Blauwe Roseicollis. Deze kleurmutatie is enkele jaren geleden in Nederland ontstaan. De half-gele R. is enkele jaren geleden in Amerika geboren en de geheel GELE Roseicollis heeft in 1954 bij de heer Iwata in Nagoya (Japan) het levenslicht aanschouwd. De eerste gele vogels heeft Dr. Burkard uit Zwitserland 1 ½ jaar geleden ingevoerd. Hij is er persoonlijk voor naar Japan gegaan en hij heeft de heer Iwata na een meer dan 3 uur durend gesprek zo ver gekregen dat hij hem 3 paar gele R. ver-

Ussel

De /

kocht. Nadien zijn er nog enkele malen gele R. ingevoerd, die echter vreselijk duur zijn. De gewone R. kost ongeveer 30 gulden per paar. De eerste Gele Roseicollis werden voor 3 duizend gulden de 2 verkocht. Ik schrijf dit met opzet, want paartjes bleken het niet te zijn. Van de eerste 6 ingevoerde vogels stierf er slechts een. De overgebleven vijf anderen bleken allen vrouwtjes te zijn. Of men nu opzettelijk vrouwtjes naar Europa verzend durf ik natuurlijk niet te beweren. Maar de eerste ingevoerde witte valparkieten bleken ook uitsluitend poppen te zijn. Van het tweede transport, die uit 9 gele R. bestond, zijn er 7 doodgegaan. Ik hoop dat deze twee overgebleven vogels, die een vriend van mij bezit, een paartje blijkt te zijn. Zo ver mij bekend zijn er nog tweemaal gele R. in Nederland ingevoerd. De importeur heeft mij deze toen aangeboden. Maar omdat die vogels een meer fletsgele kleur hebben, (de half gele R. zijn meer okergeel en dus mooier) en omdat ik zeer slechts ervaringen met de ingevoerde vogels uit Japan heb, heb ik ze niet gekocht. Ik weet niet aan wie deze vogels zijn doorverkocht en ook niet of ze nog in leven zijn. Ik hoop dat de eigenaar mij zijn ervaringen wil mededelen.

Hoewel deze vogels meestal 3 a 4 maal per jaar jongen groot brengen (ze ruïen en rusten in juli en augustus) heb ik met de half-gele en ook met de Pastel Groen-Blauwe R. toch niet zoveel jongen grootgekregen. Vele bevruchte eitjes komen niet uit. De vochtigheidsgraad moet zeer hoog zijn. Ik ga er nu vers bloed in kweken omdat ik vermoed dat er te lang met „eigen bloed” is gekweekt. In tegenstelling met de meeste mutaties, die gewoonlijk kleiner dan hun soortgenoten zijn, is dit bij de half-gele R. niet het geval. Ze zijn zelfs groter dan hun soortgenoten.

Vorige maand bood een Duitse importeur in een Duits vogeltijdschrift **ROSE** Roseicollis aan. Ik heb mij terstond telefonisch met hem in verbinding gesteld, maar hij had er geen ontvangen. Hij beweerde wel dat ze zouden bestaan maar hij wilde mij niet zeggen uit welk land ze kwamen. Het zal echter nog wel enkele jaren duren eer de kleurmutaties van de Roseicollis te koop zijn, doch wij zijn op de goede weg en hun voortbestaan is vrijwel verzekerd. Met een beetje geluk moet men nu ook witte Roseicollis kunnen kweken. Ik ben benieuwd wie de gelukkige zal zijn.
Lente 1969.

ONKRUIDZADEN

Van de vele soorten onkruiden, welke zaden voor onze vogels opleveren en die in deze rubriek nu al besproken zijn, groeien er vele op akkers en weiden, zo ook het duifkruid ofwel akkerknautia, waarvan U ditmaal een kleurenfoto ziet afgebeeld. Dit onkruid is op vele akkers, maar vooral toch wel aan de randen van akkers en weiden te vinden. Vanaf juli kan men het zaad voor de vogels verzamelen. Van de inlandse vogels zijn het vooral de putter, groenling en girlitz, die dit zaad graag eten. Bij de tropische vogels zijn het vooral de kleine zaadeters, die snel aan deze zaden wennen en er dan vaak verzot op zijn.

Voor alle zaden, welke op of in de nabijheid van akkers en weiden groeien, geldt dat we bijzonder voorzichtig moeten zijn in verband met de besproeiing van het land met bestrijdingsmiddelen.

Tegenwoordig is er vrijwel geen akker te vinden die niet bespoten wordt en ook de bermen ontkomen er vaak niet aan. Wees dus wel voorzichtig en pluk alleen onkruiden op plaatsen waarvan U zeker weet dat er niet gespoten wordt.

J. Ch. Latten

3

Het kweken van Harzer zangkanaries

In mijn vorig schrijven hebben wij kunnen lezen dat er reeds jonge vogels uitvlogen en van de pop hebben moeten scheiden omdat de pop de jonge vogels deed kaalplukken. Als de pop dit niet doet laten we de jonge vogels zolang mogelijk bij de pop zitten, doch zodra de pop weer begint met haar volgend legsel moeten we de jonge vogels toch apart zetten.

De tijd om de jonge vogels zelfstandig te maken is aangebroken. Dit wil niet zeggen, dat we maar direct overgaan op hard voer, dit moet langzaam en geleidelijk aan gebeuren. Zacht voer mag men zeker niet onthouden en nog volop geven, want de verteringsorganen van de jonge vogels zijn niet ingesteld om een plotselinge overgang van zacht voer op hard voer op te vangen. En door foutieve verzorging in deze sterven jaarlijks nog veel jonge vogels in deze periode. Men gebruikt één schotel waarop eivoer en een weinig hardvoer, dat geplet moet zijn van te voren omdat de snavel van elke vogel nog niet hard genoeg is om het zelf te pletten.

Op deze manier zal men zien, dat de vogels van alles wat ze nodig hebben eten en het eivoer kan men langzaam iets gaan verminderen en hard voer meer geven. Nooit gebruikt men aparte schotels voor eivoer, snoepzaad en raapzaad, want dan zullen ze het voor hen zo nodige raapzaad laten liggen en zich overeten aan een voedsel dat ook weer nadelige gevolgen met zich meebrengt. Want door overeten aan een soort voedsel gaan de vogels lijden aan de zogenaamde zweetziekte. Als men dit constateert is het reeds te laat om de vogels nog te redden. Ze zitten de hele dag aan de zaadbak, doen alsof ze eten, maar doen dit in werkelijkheid niet, wel verknoeien ze het zaad. De vogels gaan dik zitten en binnen één dag zijn ze dood.

Dus alles bij elkaar in één schotel. Jonge vogels eten meer dan oude vogels, omdat ze in de groei-periode zijn, hebben dus ook meer nodig. Ook een

reden om te voorkomen dat ze zich aan één soort voedsel overeten.

Is het zover dat de jonge vogels geheel zelfstandig zijn, dan geve men in plaats van eivoer een goed krachtvoer één theelepel per dag per vogel is dan voldoende. Ook denke men aan groenvoer. Dit ook niet volop verstrekken. Iedere dag een beetje is voldoende, want een vogel is een zaadeter. Te lang en te veel eivoer geven is op de lange duur schadelijk voor onze vogels, terwijl tijdig op zaad gebracht gezonde vogels te zien geeft.

Als de vogels ± 6 weken oud zijn zullen de mannen beginnen met hun zangstudie, totdat ze ongeveer 3 maanden oud zijn dan begint de ruitijd. Deze eerste rui verloopt tamelijk snel, omdat alleen de donsveertjes verwisselen en niet de grote pennen, zoals staart- en vleugelpennen. In deze periode is een goede voermethode ook aan te raden, het mag de vogels aan niets ontbreken. Doch ook weer niet teveel van het goede geven.

Ook neemt men de vogels niet in de hand tijdens de ruitijd, omdat dit niet bevorderlijk is voor de rui. De vogels met rust laten is dan ook nu een gebiedende eis, want ze hebben nu ook alle kracht en energie nodig om door deze moeilijke en zware tijd heen te komen.

Om de zangstudies vlot te laten verlopen en dat de jonge mannen rustig kunnen studeren is het wel aan te raden, de jonge mannen in een aparte vlucht te zetten, waar ze niet gestoord worden door de andere vogels. Ook bij onze jonge vogels komen stoeien en vechtpartijen voor. Nu hoeft men iedere man niet in een aparte vlucht te zetten, maar er wel voor zorgen dat ze voldoende ruimte hebben. Ruimte hebben onze jonge vogels nodig om zich te kunnen uitleven en vliegen. Dit vliegen en andere dingen heeft de jonge vogel nodig om zijn vleugelspijeren borst en longen sterk te maken. De vogel

vervolg, pagina hiernaast

DE INDISCHE NIMMERZAT

Ibis leucocephalus

Het is dat deze vogel ook in China voorkomt, anders zou hij zo langzamerhand wel uitgeroeid zijn, want de vogel leefde of leeft in het zwaar gebombardeerde Vietnam.

Als er nog een aantal in Vietnam is, dan zeker niet in de grote gebieden welke zijn ontbladerd. De hiervoor gebruikte chemische stoffen hebben op het voortbestaan van verschillende vogelsoorten, een funeste invloed gehad.

Op vele plaatsen is het drinkwater dusdanig vergiftigd zodat het niet meer in te nemen is. De mens kan

met bepaalde stoffen dit water weer drinkbaar maken maar voor het dierenrijk is dat niet mogelijk.

Dat de Vietnamezen in deze voor hen bijzonder moeilijke omstandigheden genoeg schiettuig, maar in sommige streken niet genoeg te eten krijgen heeft tot gevolg dat er van de weinige dieren die overblijven, velen worden geconsumeerd.

Het is de mensen niet kwalijk te nemen. Wel vraagt men zich af hoeveel vogels er zullen zijn overgebleven als het daar straks eindelijk eens tot rust komt.

De Indische Nimmerzat heeft een kale kop met evenals andere ooievaarsoorten zwart op de vleugels.

Ik zie op de hierbij afgedrukte foto dat de voorste Nimmerzat zijn kop bijna geheel met veren bedekt is. Dit zal wel een uitzondering zijn, deze vogel is te bekijken in het dierenpark te Emmen. De vogels vallen op door hun lange stevige poten.

Deze Nimmerzat is groter dan de inheemse ooievaar en bovendien mist hij het sierlijke van de hier levende soort.

Ooievaars kunnen geen geluid maken, zij zijn dus stom. Ze compenseren dit door met de snavel te kleppen.

In tegenstelling tot bv. de reigers houden ooievaars tijdens het vliegen de hals volkomen uitgestrekt.

Ze voeden zich met kleine dieren en sommige soorten met kadavers. De ooievaars jagen allen overdag.

Als laatste is nog te vermelden dat we ook nog de Afrikaanse- en de Amerikaanse Nimmerzat kennen.

Het kweken van de Harzar-zangkanarie.

waarvan wij een goed tot zeer goed liedje verwachten moeten ook de longen en borstspieren goed ontwikkeld zijn. Dit afzonderen van de jonge kanariemannen van de rest van onze vogels heeft ook nog tot voordeel, dat ze niets van andere vogels kunnen overnemen. Zoals bekend neemt een jonge kanarie graag iets over van het lied van andere vogels. Zodra dit gebeurt is het reeds te laat. Hij zal het niet meer afleren en voor wedstrijdvogel kunnen we die vogels dan ook afschrijven, want ze zullen hun lied niet zonder fouten zingen, wat toch zo jammer is van deze vogels die van een goede stam afstammen.

Het kan zelfs zo erg zijn, dat al deze vogels voor verder kweken onbruikbaar zijn. Het beste is dan ook maar deze vogels op te ruimen. Zo ziet men dus dat een goede stam, door onoplettenheid of zonder ervaring in één keer bedorven kan zijn. Men kan alweer van voren af beginnen. Men dient dus met vele factoren rekening te houden, om de met grote zorg opgebouwde stam in ere te houden en te kunnen beschermen tegen alles wat ook maar enigzins afbreuk kan doen aan onze vogels.

De zilverbruine kanarie

W. D. H. Spijker

Evenals zoveel klassieke kleuren, mag ook de zilverbruine zich op een toenemende belangstelling verheugen. Mogelijk dat vele fokkers gaan beseffen dat we bij al het nieuwe dat ons de laatste jaren heeft bezig gehouden, de klassieke kleuren steeds weer nodig hebben.

Een andere voor de hand liggende oorzaak is dat velen afstappen van de huidige „roodkweek” en het nu gaan zoeken in de goud- en zilvertinten. Hoe het ook zij, het is een feit dat de zilverbruine kanarie op steeds meer tentoonstellingen bewonderd kan worden.

Het is natuurlijk niet zo dat elke zilverbruine kanarie al een goede vogel is, maar er wordt in ieder geval weer hard aan gewerkt.

Belangrijk is te weten hoe een goede zilverbruine er uit ziet, m.a.w. aan welke eisen hij moet voldoen.

Aangezien het pigment (melanine) hier de „hoofdkleur” is, zullen we in eerste instantie hierop de nadruk dienen te leggen. We kunnen hier niet zonder meer spreken van „het” bruin, maar moeten wel degelijk nagaan hoe het totale bruinbezit tot stand komt.

Het bruin bezit is immers een samenspel van twee soorten melanine (pigment), n.l. het staafvormige, hier donker bruine EU-melanine, en het bruine PHAEO-(feo)melanine.

Deze melanine soorten kunnen zowel kwalitatief als kwantitatief variëren. Eumelanine van zeer donker tot donker bruin, terwijl bij het phaeomelanine een nuance van bruin tot lichtbruin mogelijk is.

De bestreping van de vogel, welke zo fijn mogelijk moet wezen, wordt gevormd door het eumelanine. Deze smalle, korte streepjes bevinden zich in hoofdzaak op de rug, maar moeten in de flanken ook beslist aanwezig zijn.

Van het bruine, a.h.w. poedervormige phaeomelanine moet zich op de rug en eveneens in de flanken een zo groot mogelijke concentratie bevinden. Dit vloeïende bruine phaeomelanine bevindt zich dus in hoofdzaak tussen de rug en flankbestreping. De fijne streepjes tezamen met het vloeïende bruin moeten zoveel mogelijk één geheel vormen, hierdoor wordt het volle warme bruin-effect verkregen.

312

Ook in de borst en onderlichaam moet een weliswaar lichter vloeiend bruin aanwezig zijn, waardoor en samenspel met de dominant witfactor een gedekte zilver-doorschijnende tint wordt verkregen.

Een goede zilver bruine kanarie zal steeds in het bezit moeten zijn van een maximum aan bruin, vooral op de rug en in de flanken. Voorts goed tot in de toppen doorgekleurde vleugel- en staartpenen.

Grove streping, een te weinig aan bruinbezit in rug en flanken of een te weinig aan bruin phaeomelanine in borst en onderlichaam doet de totaalkleur afbreuk en worden als fouten aangerekend. Dit geldt ook voor te lichte vleugel- en staartpenen.

Het bezit van de z.g. blauwfactor, ook wel citroenfactor genaamd, is eveneens fout. De blauwfactor werkt hier zeer nadelig op het bruine phaeomelanine, hetgeen vooral in de borst en onderlichaam tot uiting komt in een donkere, blauwachtige schijn. De kleur wordt hierdoor veel kouder.

Een zware schimmelfactor doet eveneens afbreuk aan de warme bruine kleur. De kleurloze uiteinden der veren belemmeren het uitzicht op het onderliggende pigment, het mooie, warme bruneffect gaat hierdoor voor een groot deel verloren.

Het bruin komt het best tot zijn recht bij een normale intensiefactor. Bij de zilverbruine is echter een lichte schimmelfactor toch nog heel goed bruikbaar.

De zilverbruine vogel zoals die staat afgebeeld op de kleurplaat is een vrij goed exemplaar. Een goede, maximale bruinfactor, vooral op de rug.

De flanktekening is echter nog wel voor verbetering vatbaar. Op de plaats waar nu een min of meer lichte vlek te zien is, moet zich een grotere hoeveelheid bruin bevinden.

Borst en onderlichaam vertonen een goede, warme, zilverdoorschijnende tint, zonder blauwfactor.

Het behoeft natuurlijk geen betoog dat de uithangende staartpen niets afdoet aan de kwaliteit van de vogel, maar wordt de vogel wordt hiervoor wel gestraft op een keuring.

Het fokken van goede zilverbruine kanaries kunnen we langs verschillende wegen doen.

JSSSEL

De /

Foto: P. Ramaekers

In de eerste plaats moet ons steeds voor ogen staan, dat we in de jongen een zo groot mogelijke bruin-concentratie willen zien.

Dit laatste kunnen we bereiken door alleen maar vogels met elkaar te paren welke van nature veel bruin bezitten.

Een heel goede paring is: zilverbruin x (gewoon) bruin, of omgekeerd. Onder gewoon bruin verstaan we een vogel met maximaal bruin pigment en een zo slap mogelijke, lichtgele bijkleur.

Vooraf geen goudbruin gebruiken. Door het bezit van hooggeel zouden de jonge zilver bruine een vrij zware, gele aanslag krijgen in de vleugel en staartpenen.

De paring zilverbruin x zilverbruin is ook mogelijk, maar kan om diverse redenen beter aan de meer geroutineerde fokker worden overgelaten.

Om het bezit van bruin te verdiepen, is de paring van een zilver-bruine aan een slechte grijs-groene pop zeer aan te bevelen. Veel grijs-groene poppen laten immers een enorme hoeveelheid bruin zien, en dat kunnen we bij de bruine juist zo goed gebruiken. De kans dat we uit een dergelijke paring mooie diep bruine en zilver bruine poppen fokken is groot.

Voor het fokken van goed bruin nooit vogels gebruiken welke de z.g. opbleekfactor (1e reductiefactor) bezitten. Het infokken van agaat of isabel is ten zeerste af te raden, omdat hierdoor het warme bruin juist wordt afgebroken.

Tenslotte nog een oefje om bij de zilverbruine de eventuele aanslag minder op te laten vallen.

Bezigen we in plaats van een gewone bruine, een bruine met een zwakke oranje bijkleur, dan zullen de hieruit voortgekomen zilverbruine jongen, een licht oranje aanslag krijgen i.p.v. gele. Aangezien licht oranje een warmere tint is dan geel, zal de aanslag t.o.v. het bruin, veel minder opvallen.

Geachte Redactie,

„Onze Vogels” vermeldt in het mei-nummer 1969 in het artikel „Ongeluksvogels?” dat het gebruik van aldrin, dieldrin en heptachloor is TOEGESTAAN bij de NAJAARSINZAAL.

Deze opmerking stemde mij tot nadenken, daar ik ruim een jaar geleden in „Elseviers Weekblad” (dat indertijd veel aandacht besteedde aan de kwestie „insecticiden”) een heel andere bewering aantrof. Het betreffende artikel memoreerde het feit dat reeds in 1966 vele Nederlandse bladen verschenen met foto’s, die een tableau toonden met vergiftigde zeldzame roofvogels, gedood door dieldrin, aldrin en heptachloor (bekend als De Dodelijke Drie).

In die tijd reeds werden er vragen in de Kamer gesteld, waarna Minister Vrolijk beloofde te zoeken naar mogelijkheden om herhaling te voorkomen.

Kennelijk ging dit in een zeer traag tempo, want ook in het voorjaar 1967 (deze middelen zouden gebruikt worden bij de behandeling van het VOORJAARSZAAIZAAD) verscheen het verwachte verbod niet.

In dat jaar waren de gevolgen nog groter, daar een cumulatief effect optrad.

De bewuste gifstoffen drongen via de grond door tot de wormen, en vissen, wat betekende dat ook niet-zaadetende vogels de gifdood stierven, daar zij als maaltijd kozen: wormen, vissen of vogels, wier lichamen reeds insecticiden bevatten.

Het E.W. zegt in het zelfde artikel dat Minister Lardinois vanaf het voorjaar 1968 definitief het gebruik van dieldrin, aldrin en heptachloor VERBOOD (aangekondigd in de Staats-Courant).

Hij volgde toen het zelfde voorbeeld als Engeland, welk land al in 1962 de genoemde middelen vervangde door lindaan, volgens R. Carson (Dode Lente) eveneens een vergif, doch minder sterk.

H. van Tuijl

VOGELZIEKTE

Door A. Elderhorst

Sportvrienden,

Vele malen moet ik mijn plannen om over een of ander aspect in onze sport iets te schrijven weer helemaal los laten en dat vind dan zijn oorzaak in brieven die ik van kwekers ontvang, die zich met hun moeilijkheden tot mij wenden en vanzelfsprekend, krijgen zij direct antwoord en als het even kan met de juiste raad.

Sommige voorvallen grijpen mij geweldig aan, vooral als deze melding maken van: „ik had 130 vogels, nu nog maar 4 en deze zijn nog ziek”.

Tien tegen een is dan kanariepokken de hoofdschuldige, immers nog steeds gaan volledige kwekerijen aan deze ziekte ten gronde.

Daarom vrienden raad ik U met klem aan, inspecteer dagelijks Uw vogels en tracht in te grijpen bij de geringste ontdekking of afwijking.

Een directe eis is, houdt Uw vogelverblijf van muggen en verder ongedierte vrij. Ook ontvang ik wel eens enthousiaste brieven dat men met een enkele milde enting de kanariepokken op zijn kwekerij onderdrukt heeft, men is dan zeer blij en terecht zwaait men dan de loftrompet over onze entstoffen, betere middelen bestaan niet, iedereen zal ik het aanbevelen, enz, enz.

Natuurlijk geven zulke brieven de schrijver dezes nieuwe inspiratie, maar toch meen ik een dergelijk laaiend enthousiasme te moeten temperen en wel door U op de volgende punten te moeten wijzen.

Natuurlijk bezitten wij met de entstoffen een machtig wapen tegen pokken, maar men is maar al te gauw bereid te denken dat het een geneesmiddel is.

Entstof echter is een voorbehoedsmiddel, dat pas 10 dagen na toediening een grotere weerstand oproept tegen een pokken-virus besmetting.

Heeft er dus een besmetting plaats gevonden en dient men dan entstof toe dan zal dat weinig baten.

Hoe kan het dan dat milde entstof toch wel eens pokken onderdrukt zult U opmerken, welnu als men met een gezonde sterke stam vogels te doen heeft en de uitbraak is goedaardig, dan wil de enting wel eens onmiddellijke onderdrukking tot gevolg hebben. U moet er dan ook wel aan denken dat nog lang niet alle vogels besmet zijn en de entstof dus rustig de tijd heeft in te werken, vandaar dat wonderlijke succes.

Is de uitbraak kwaadaardig dan kan in één dag tijd de kwekerij ernstig besmet zijn, de entstof arriveert dan te laat en de vogels zijn verloren.

Meestal echter kunt U de uitwendige vorm van

pokken vlug constateren en proberen het kwaad in de kiem te smoren.

In een dergelijk geval zult U kleine puistjes aan de teentjes, rond de snavel of ogen ontdekken en daarom schreef ik daarstraks niet voor niets, inspecteer dagelijks Uw vogels.

Zodra U een puistje ontdekt, al is het nog zo nietig, localiseer de vogel, stip het aan met jodium of doe er wat penicilline of levertraanzalf op. Laat U het zover komen dat een dergelijk puistje openspringt en de pus komt aan de zitstokken, dan hebben in een wip de andere vogels het ook. Een dezer dagen op mijn vogelkamer komende ontdekte ik dat er een overjarige man met zijn pootje zat te trekken.

Vlug uitgevangen maar aan het pootje was niets bijzonders te ontdekken en aangezien ik die dag de deur uit moest zette ik hem voorlopig apart. De volgende morgen was mijn eerste werk even naar die vogel kijken, welnu hij zat als een bal in elkaar, een poot in de veren getrokken.

Toen ik de vogel in de hand nam bleek het pootje driemaal zo dik als normaal en de ring diep in de zwelling verzonken was.

Dikwijls heeft zoiets het verlies van het pootje zo niet van de hele vogel tot gevolg. De ring sluit dan ook de bloedtoevoer af en om deze ring te verwijderen is een heksentoer.

Met lauw water heb ik een half uur staan toveren om de ring los te weken en toen dit eindelijk lukte heb ik deze naar achteren, laat ik zeggen, naar het kniegewricht geschoven.

Daar waar de ring gezeten had bloedde de vogel en uit de zwelling kwam pus te voorschijn. Het hele geval heb ik goed uitgewassen en gedesinfecteerd met jodium. Ik heb de vogel vreselijk pijn gedaan, hij was dan ook wat wezenloos en daarom heb ik hem een paar uur rust gegeven.

Nu had ik alleen maar heel dure zalf in huis die normaal menselijk exzoeem bestrijdt, maar waarvan ik wist dat het vrijwel alle bacteriëndodende zalf was en dus zette ik dat pootje in deze zalf.

Het resultaat was verbluffend, drie uur na behandeling was de zwelling tot de helft verminderd en dat gaf mij de moed de volgende morgen weer die zalf te gebruiken en in de avond sprong de vogel weer rustig door de kooi.

Na een week heb ik hem weer in de vlucht gedaan en ik ben erg gelukkig dat ik deze vogel heb kunnen redden, nimmer in mijn 40 jarige loopbaan heb ik een 90 punten zanger gekweekt, dat was deze toe-vallig.

Natuurlijk heb ik 100% geluk gehad, maar ook U kan dat te beurt vallen.

Een ander voorval. Jaarlijks met de vacantielijd ontvang ik verzoeken van kennissen of ik hun vogeltje enkele weken wil verzorgen, hetgeen voor mij helemaal niet bezwaarlijk is.

Zo kwam op een avond een vriend van mij zijn twee vogels in luxe kooien bij mij brengen. Ik nam alles in ontvangst en plaatste de kooien tijdelijk op mijn zangkast en bracht de verdere avond gezellig door met een praatje. De volgende morgen tijdens het verzorgen van die vogels bemerkte ik dat de vogels onrustig waren, niet glad in de veren, kortom er klopte iets niet. Snel had ik de oorzaak te pakken, de kooien zaten barstens onder de luis.

Vlug de vogels in eigen kooitjes gezet en die mooie kooien uitgeboend met kokend sodawater en terdege bespoten met een luisdodend middel.

U zult denken ziezo dat is klaar, ik dacht tenminste wel zo, maar toen ik de vogels in mijn kooitjes eens bekeek zag ik een luisje lopen.

Ook in de zangkast ontdekte ik er een paar en toen werd mij alles duidelijk, in die ene nacht had de luis zich over mijn gehele zangkast verspreid.

Ja noodgedwongen moest ik nu ook de zangkast ontsmetten, daar ben ik enkele dagen zoet mee geweest en tot slot heb ik met de flitspuit gevuld met zuiver bleekwater nagespoten, de luis was dood, maar zelf was ik helemaal niet lekker, dat stuivende bleekwater is gemeen spul.

Dit alles heb ik U verteld om er eens duidelijk de nadruk op te leggen dat vogelluis of mijt helemaal geen langzaam kruipend ongedierte is.

Verre van dat, tientallen meters kunnen zij 's nachts afleggen en als U dan gaat spuiten zullen er heus wel eens een paar de dans ontspringen en het is dan helemaal niet gek dat zij de volgende dag aan de andere kant van Uw kweekkamer weer met vermenigvuldiging doorgaan.

Voorts kruipen zij achter schilderijen en behang, onder tafelbladen en poten, enfin U kunt dat tuig overal vinden en daarom is het ook wel goed om alles wat niet beslist noodzakelijk in Uw vogelverblijf behoort te zijn dit er zeer beslist uit te doen.

Funest zijn ook de vele dakspanten, elke tien cm een naad, vrienden maakt Uw wanden glad met hardbord of triplex en zet alles goed dik in de kalk. In stof kan een luis niet leven maar vooral krijtstof staat bekend als luiswerend.

Ook moet U oppassen met aanschaf van gebruikt materiaal, dikwijls koopt U honderden malen meer luis dan dat U er centen voor neertelt.

Misschien zijn er lezers bij die zeggen maar hoe constateer ik dan luis. Welnu kijkt goed naar de naden, de voorfronten of daar waar deurtjes zijn, ook op de plaats waar de neetkastjes tegen de kooi hangen.

Ziet U daar grijsachtige schimmelvlekken en wekt dat bij U de indruk dat men met sigarenas er langs gewreven heeft, laat die kooi dan maar staan want er zit beslist ongedierte in.

Ziet U niet tegen een grondige reiniging van de kooi op, goed, maar doe dit dan in Uw vogelverblijf.

Tot besluit nog een ander voorval, ook weer met vacantie-gasten.

Toen de kennis de vogels bracht heb ik hem er op gewezen dat beide vogels lijdende waren aan verdermijt.

Nu was ik wel paraat en onderzocht de kooien eerst op luis, maar deze waren zo zuiver als goud en voor zekerheid bespoot ik de volgende dag de kooien met een luisdodend middel, de vogels had ik even in andere kooien gedaan. Na een uurtje zette ik de vogels weer in eigen kooi en toen begon het lieve leven, de vogels werden razend van de jeuk en krabden of hun leven er van af hing.

Een poosje heb ik het aan gekeken en toen drong tot mij door dat ik hier iets aan moest doen, maar wat?

De vogels vielen soms van hun stokje en waren doodmoe.

Toen heb ik een kopje lauw water genomen en daarin zomaar wat jodium, het was toen net een kopje thee.

Met een kwastje heb ik de vogels van kop tot teen gewassen, daarbij zorgdragend dat het niet in ogen of gehooringangen kon binnendringen.

Het was gelukkig warm weer, mijn vogels leken wel natte katten, maar na enkele uren waren ze weer droog en —Krabden zich niet meer.

Verder vielen beide in de rui, maar een maand later verlieten zij als gouden haantjes mijn woning.

Mocht U ook eens tot een gedwongen bad besluiten, houd dan vooral ook de temperatuur in de gaten, anders koelen de vogels te veel af.

Nu blijft het een open vraag, hoe kon nu die jeukaanval ontstaan.

Naar mijn gevoel moet de verdamping van het luisdodendmiddel hierin een grote rol gespeeld hebben, dit heeft vermoedelijk schadelijke invloed op de mijten gehad en deze moeten zich daaraan hebben willen onttrekken en zijn wellicht beweeglijker geweest dan normaal en het jodiumbad moet een einde aan hun bestaan gemaakt hebben.

Dit laatste is maar fantasie van mij, heeft U misschien een andere lezing. Even nog wijs ik op de kale plekken welke door mijt veroorzaakt worden, deze verdwijnen alleen maar tijdens de ruitijd, dit komt omdat mijt de veren in feite afzaagt en de wortelpennen laten staan, deze vallen pas uit tijdens de rui, maar zij verhinderen nieuwe verengroei.

Kaalheid door andere oorzaken ontstaan kan wel tussentijds genezen worden.

□

naschrift redactie

I.v.m. het overlijden van de Heer Elderhorst (zie in memoriam) worden onze lezers verzocht geen brieven en vogels aan het adres van de heer Elderhorst te zenden.

De brilvogel

(zosterops palpebrosa)

't Zal ongeveer 5 jaar geleden zijn dat ik voor 't eerst in 't bezit kwam van een span brilvogeltjes.

En het eerste jaar dat ik ze heb heb ik nooit geweten dat ze zo tam konden worden. Ik verzorgde ze goed, maar gaf ze nooit meelwormen, alleen fijn universeel voer, fruit en een stukje wittebrood, ge-weekt in melk.

Totdat ik op zekere dag las dat ze gek op meelwormen zijn. Nu geef ik ze elke dag één of twee meelwormen en ze zien me dan al aankomen en wippen op de rand van het potje met meelwormen. Ze zijn nu zo tam, dat ik moet oppassen dat ik ze niet mee uit de volière neem. Onlangs zat er één in de grote zak van mijn jasschort.

't Vorig jaar mei merkte ik op een dag dat het popje lange tijd verbleef in het nest van een Japanse meeuw. Dit vogeltje zat al te broeden, maar het popje brilvogel had kans gezien op de eitjes te gaan zitten en de Japanse meeuw had het toekijken. Ik vond dit alles wat vreemd, temeer daar ik nooit eerder had gemerkt dat de brilvogels belangstelling voor een nestkastje hadden, en ik was er dan ook nog nooit zeker van dat ik een span had.

Toen 's avonds de brilvogel weer uit het nest was, heb ik eens gekeken en ik merkte dat de Japanse meeuw veel uitgeplozen touw had gebruikt voor de nestbouw. Toen heb ik nog een paar precies gelijke open nestkastjes opgehangen en die volgestopt met uitgeplozen touw. Reeds de volgende dag merkte ik dat nu beide vogels belangstelling hadden voor deze nesten en de Japanse meeuwen werden niet meer gestoord. Wel zag ik dat de brilvogels die altijd in vrede samen hadden geleefd en erg lief voor elkaar waren, nu helemaal veranderd waren. Het mannetje achtervolgde steeds het popje, zat ze in een nestkastje dan was de man rustig, maar kwam ze er weer uit dan achtervolgde de man haar weer en vloog haar wild achterna door de hele volière.

Zo verliep er een week en toen werden ze weer rustiger en zag ik op een dag de paring. De dag daarop was het popje verdwenen, en toen ik goed keek zag ik haar zitten in één van de nestkastjes met het staartje naar mij toe, dus achterstevoren.

Toen ik in de volière kwam bleef het popje zitten en stoorde zich nergens aan.

Foto: P. Ramaekers

Y. Vis-Terpstra

De volgende morgen was ze van het nest, maar 's middags zat ze er weer op. Ik durfde niet te kijken. Ze is met het tweede eitje al met broeden begonnen. Na een dag of vijf kon ik mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en heb ik in het nest gekeken. Ik wist niet wat ik zag, in een prachtig diep nestje van touw lagen 4 heel kleine, bijna ronde, heél lichtblauwe eitjes. Direct nadat ik de volière had verlaten, zat het popje weer op het nest. Ik heb toen alles verder met rust gelaten. Af en toe zag ik dat het popje heel even het nest verliet om wat te eten, de man nam dan haar plaats in. Zo ging dat een paar dagen en toen werd de man niet goed. Hij zat steeds te happen en toen dat zo een paar dagen had geduurd, besloot ik hem te vangen, maar toen ik hem in het netje had was hij dood.

Ik was nu bang dat alles verloren was, maar nee, het popje broedde gewoon door. Wel was ze nu nog veel korter van het nest om te eten. Toen er elf dagen om waren, merkte ik aan haar gedrag dat er jongen moesten zijn. Ze vloog steeds af en aan en had soms een heel klein stukje sinaasappel in de bek.

Zo moest het popje dus alleen voor voedsel en warmte voor de jongen zorgen en dat is waarschijnlijk mee de oorzaak geweest dat de jongen dood gingen.

At het popje anders steeds fijn universeel voer, nu raakte ze het in het geheel niet aan. Ze bracht alleen kleine stukjes sinaasappel naar de jongen en meelwormen. Geknipte meelwormen wilde ze ook niet eten, ze nam de hele mee naar het nest en zat daar dan een hele tijd mee in de bek, waarschijnlijk voedde ze de jongen met de zachte inhoud. Toen heb ik nog maden gegeven, ook die nam ze niet, wel bladluis, maar die had ik lang niet genoeg. Na 5 dagen waren alle jongen dood. Telkens als er een jong dood was bracht ze het uit het nest.

Toen alles afgelopen was, was het nest nog brandschoon.

Ik heb er later weer 2 brilvogels bij gekocht, maar weet nog niet zeker of ik weer een man heb. Wel zit er steeds één te zingen en ik denk wel dat dat een man is.

Ik hoop nu maar dat ik dit broedseizoen meer geluk heb, het popje is in uitstekende conditie en ik heb dan ook alle hoop. Misschien dat er onder de lezers enkele zijn die al eens broedsucces gehad hebben met brilvogels en willen zij zo vriendelijk zijn zich eens met mij in verbinding te stellen.

Maar al kregen mijn brilvogels nooit weer jongen, toch zou ik ze niet graag weer willen missen, als men ze eenmaal heeft, dan is men spoedig onder hun bekoring en erg aan hen gehecht.

's Winters heb ik ze in een licht verwarmd nachthok, toch gaan ze dan ook overdag nog wel naar buiten in een overdekte voliëre ook als het een beetje vriest. Ze wippen dan wel vaak naar binnen en ook hun eten moet beslist vorstvrij staan, omdat het vruchteneters zijn en bevroren voer kunnen ze beslist niet hebben.

Baden is voor deze vogels een levensbehoefte, ze springen door het water heen dat het een lieve lust is en dat beslist veel vaker dan éénmaal per dag.

De temperatuur van het nachthok is ongeveer 10 gr. C. 's Nachts slapen ze binnen en sluit ik het nacht-

hok. Ze slapen dicht tegen elkaar aangedrukt en je ziet dan alleen één donzig balletje met aan weerskanten een staartje.

Bij het minste of geringste gerucht worden ze wakker en beginnen dan monter te eten. Een vruchteneter heeft een heel snelle stofwisseling, en kan dan ook geen moment zonder eten.

Zorgt men goed voor deze vogels dan zullen ze u met hun aanhankelijkheid belonen en doordat ze steeds kwiek en gezond zijn, zullen ze u veel vreugde geven.

Nuttige wenken bij de kanariekweek

Als men de knepen van het vak kent, is het niet moeilijk om kanaries te kweken. Omdat er reeds veel geschreven is over het broeden in kooien, wil ik ditmaal aandacht besteden aan het kweken in een volière. Kanaries zijn niet veeleisend wat hun onderbrenging betreft; ze nemen genoeg met alle denkbare plaatsen om hun nestje te bouwen: korfjes, nestkastjes, struiken, balken, plankjes enz. Bouwen zij echter een nest op een plaats waarmee wij ons niet kunnen verenigen, dan moet het tijdig verwijderd worden en ervoor gezorgd worden dat het op die plaats niet meer mogelijk is. Bouwen zij een nest op een balk of een plankje, dan is het raadzaam vanwege de weinige beschutting het nest aan de buitenkant met een stuk plastic af te schermen, zodat regen, wind en al te felle zon geen vat erop krijgen.

Bij deze manier van kweken zult U ten alle tijde Uw ogen goed de kost moeten geven om narigheid te voorkomen. Deze vrije kweek is goed te verwezenlijken, maar zal nooit het kwantum jongen kunnen opleveren - uitzonderingen daar gelaten - welk men in de broedbatterijen bereikt, hierover later meer.

U zult waarschijnlijk wel weten dat een kanarie-man polygaam is, d. w. z. dat hij zich niet aan één vrouwtje gebonden voelt en er meerdere op na houdt als hij hiervoor de kans krijgt. Naar gelang de grootte van de volière of vogelkamer kan men bij iedere vitale kanarie-man 3 tot 4 popjes plaatsen, maar nooit moet U bijv. 2 mannen in een en dezelfde

de volière met popjes plaatsen, daar U dan een grote kans loopt dat al de gelegde eitjes onbevruucht zijn. Als de popjes nl. geslachtsrijp worden, willen beide mannen ze bevliesen, hetgeen echter praktisch onmogelijk wordt, daar de mannen elkaar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat goed in het oog houden. Fikse vechtpartijen zijn hierbij normaal. Doordat ze de gehele dag elkaar achtervolgen, zal geen van beide mannen de kans krijgen het popje te bevliesen, met als eindresultaat onbevruichte eieren. In voorkomende gevallen kunt U het beste 3 of meer mannen erbij zetten, waardoor het popje de man van haar keus bepaalt. Als er vechtpartijen ontstaan, is er altijd een derde die de rust weer herstelt. Gewoonlijk zal een dominerende man in een volière de meeste nakomelingen geven.

Vervolg

De vrije broed kan toch ook veel genoeg brengen, vooral als de kweek naar wens verloopt, maar zoals reeds gezegd, U moet niet op veel jongen rekenen, daar bij deze kweek dikwijls veel eitjes en jongen verloren gaan.

Bij vrije broed zult U in de ruimten minimaal 2 broedbakjes per pop moeten plaatsen. Het is raadzaam de nestjes aan de bovenkant af te schermen, zodat eitjes of jongen niet kunnen verregenen. Geef de vogels gevarieerd nestmateriaal, zoals diverse soorten gedroogd zacht gras, sisalvezels, katoen- en woldraadjes, mos (spagnum), fijne hout- of papierwol e. d. Dit alles mag niet langer zijn dan 4 cm., daar anders de vogels zich erin kunnen verwarren, zelfs ophangen.

Bij deze methode van broeden kunt U nog met de volgende narigheden te maken krijgen. Bij het gelijktijdig broedrijp worden van popjes komt het nogal eens voor dat ze van hetzelfde nest gebruik willen maken, hetgeen op fikse vechtpartijen uitdraait. Ook gebeurt het wel dat zij een nest willen betrekken waarin reeds een vogel zit te broeden. Worden de hieruit voortvloeiende gevechten bijgelegd, dan bent U er nog niet, want dan leggen ze in hetzelfde nest, met als risico dat de eitjes niet goed bebroed worden; resultaat geen of weinig jongen. Komen er buiten verwachting toch nog jongen, dan zullen de popjes amper van het nest durven te komen uit angst dat het andere popje zich hierover ontfermt. Door deze afgunst zullen de jongen de hongerdood sterven als U niet tijdig ingrijpt. In dergelijke gevallen moet U zodra ze beginnen te broeden een van de popjes afzonderen en de door haar gelegde eitjes verdelen over nesten van dezelfde data indien dat mogelijk is. Na ongeveer 3 dagen kunt U het uitgevangen popje weer terugzetten, daar dan de broedneiging in de regel verdwenen zal zijn.

Verder heeft gemengde of vrije kweek in een voliëre het nadeel dat men van de jongen de afstamming niet weet en men mist de eventuele bijzonderheden, welke van grote waarde zijn bij de administratieve selectie. Ook bent U hierdoor genoodzaakt jaarlijks nieuwe mannen aan te schaffen ter voorkoming van directe inteelt.

Inteelt kan goed zijn om een kleur, hoedanigheid of erfelijke eigenschap vast te leggen, dit moet dan wel met de nodige kennis van zaken gebeuren. Indien U dit goed doet, kunt U jarenlang met enkele

stammen kruisen zonder bloedverversing behoeven toe te passen. Als U deze materie niet grondig onder de knie heeft, moet U dit maar overlaten aan de experts onder de kwekers.

Ook komt het in vrije voliëres dikwijls voor dat uitvliegende jongen broedende vogels lastig vallen. Daar zij in het begin nog moeilijk richting kunnen bepalen, ploffen zij op ieder nest neer dat binnen hun bereik komt, waardoor eieren beschadigd of bevuild kunnen worden.

Heeft U pigmentvogels in de buitenvoliëre zitten, die bestemd zijn voor de T. T., dan moet U er rekening mee houden dat ze door de zonnestralen opgebleekt kunnen worden, waardoor ze voor de wedstrijd waardeloos worden. Als kweekvogel blijven ze echter even waardevol, want na de rui laten ze hun normale pigment weer zien.

Bij selectie zowel als bij aankoop van fokcombinaties in voliëres is het noodzaak om op de volgende punten te letten. Wilt U succes bij de kweek hebben, dan moeten de fokcombinaties ook goed zijn, hetgeen wil zeggen dat de popjes **niet intensief** ofwel schimmel moeten zijn, daarentegen de mannen **intensief**. Intensief x schimmel geeft de beste resultaten. Het combineren van kweekparen om met de jongen hieruit in de goede cirkel terecht te komen zal ik in een ander artikel behandelen.

De intensieve zowel als de schimmel vogels komen als verschijningsvorm in verschillende graden voor. Van vol intensief tot half intensief en van vol

niet intensief tot half schimmel. U merkt wel dat ik verschillende benamingen gebruik om het geheel duidelijk te stellen. U kunt het beste intensief mannen gebruiken, daar schimmel popjes langer bevederd zijn en hierdoor beter de eitjes tijdens de broed kunnen verwarmen. Intensief x intensief paren is wel mogelijk, maar niet aan te raden, daar U dan te maken krijgt met de dubbele intensief factor, die lethaal (dodelijk) is.

Bij deze combinatie moet U rekenen op 25% dode jongen reeds in het ei of kort na de geboorte. Ook zult U hieruit dikwijls vogels krijgen die onvoldoende bevederd zijn of die te klein van stuk zijn. Wel is het mogelijk om intensief x half intensief te paren, waaruit vooral in de goudtinten en intensief oranje rood mooie vogels kunnen komen, maar hierover later meer.

Bij bovenvermelde kweek is het wel aan te bevelen eens in de vier jaar schimmel x half of vol schimmel te kweken ter bevordering en verbetering van de grootte zowel als de bevedering van de vogel.

De intensieve vogels kunt U herkennen doordat de grondkleur zowel als het pigment doorloopt tot het uiteinde der haakjes en baardjes der bevedering, waardoor de verenvelden ook korter zijn. Hierdoor is zo'n vogel ook slanker van uiterlijk, maar moet toch de standaardmaat van 13 cm. kunnen halen.

Niet intensieve vogels zijn kenbaar aan een langere en vollere bevedering, waarvan de uiteinden kleurloos zijn. Hierdoor lijkt het of zo'n vogel als het ware met meel of dauw bestoven is.

Voelt U zich niet sterk genoeg om Uw fokcombinaties samen te stellen, roep dan de hulp in van een bij U in de buurt wonende keurmeester of bekende kweker, die U als sportvriend hierbij graag wil helpen.

Woudaapjes

In het nummer van januari-februari 1969 van „Artis”, het orgaan van het gelijknamige dierenpark, is een interessant artikel opgenomen over Woudaapjes. Terecht merkt de auteur, Drs. D. Dekker, op dat de naam voor deze vogels misleidend is. Na uitgebreid over de woudaapjes verteld te hebben geeft, hij een interessant verslag over het met succes grootbrengen van deze vogels in Artis. De eieren werden in een broedmachine uitgebreed en de 4 jongen met de hand grootgebracht. Prachtige foto's verlevendigen het artikel.

In hetzelfde nummer is nog een artikel opgenomen van H. P. Rensenbrink onder de titel „Een vogel is meer dan alleen een snavel”.

De zwartkop- timalie

Door Charles Everitt

Foto: P. Ramaekers

Als een ideale vogel in een gemengd gezelschap van vruchten- en insekteneters kan ik de zwartkop-timalie (*Leioptila capistrata*) zeker aanbevelen, bovendien is hij vrij gemakkelijk te houden. Timalies komen voor in de noordelijke streken van India, Pakistan, Birma en de hieraan grenzende oostelijke staten. De zwartkop-timalie komt echter in een beperkt gebied voor, nl. de lagere heuvels van de Himalaya, waar ze zich in de beboste streken ophouden. Het zijn standvogels, die zich alleen wat hoger of lager in de heuvels ophouden, afhankelijk van het weer. Dat ze winterhard zijn hebben wij ervaren met de vogels in de Boehm Aviaries in New Jersey, U.S.A. in de strenge winter van 1960-61. Van vroeg in december tot midden maart hadden wij hier de strengste winter sinds jaren, waarbij wij vrijwel niet zonder sneeuw waren en het vele dagen achtereen meer dan 12° C. vroom. Deze maanden brachten de vogels door in een open volière, waarbij ze geen enkel teken van onbehagen vertoonden.

Het broedresultaat, waarover ik het nu wil hebben, had plaats in 1961 met vogels die juist buiten overwinterd hadden. De geslachten zijn volgens de handboeken gelijk, maar bij het broedpaar merkten wij op dat de pop een wat kortere en dikkere snavel had dan de man. Het verschil is zo gering, dat het alleen gebruikt zou kunnen worden als indicatie voor het sexen wanneer men over meerdere vo-

gels kan beschikken. De vogels zijn ca. 23 cm. groot. De zijkanten en bovenkant van de kop, die van een borstelige kuif voorzien is, zijn zwart. Het bovenste deel van de rug is grijs-bruin, het onderste deel, evenals de rest van het lichaam, is rood-bruin. De vleugels zijn blauw-grijs met wat rood-bruin en zwart erin en er bevindt zich een witte band midden over de dekveren. De staart is lang, de veren zijn rood-bruin met asgrijze zomen en een zwarte band.

Het zijn echte bosvogels en om ze in een beplante volière goed tot hun recht te laten komen, wordt aangeraden zwaar begroeide bomen tot een minimum te beperken, omdat de vogels zich dan praktisch de hele dag in de bomen ophouden en alleen de begroeiing verlaten om voedsel te zoeken.

Hun gezang, als het tenminste zo genoemd kan worden, is niet meer dan rustig gekwetter. Zij hebben wel een doordringende alarmkreet, die ze laten horen wanneer een mens nadert of wanneer een vogel te dicht bij hun nest komt. Om te weten te komen waar de jongen zich ophouden, behoeft men enkel maar door de volière te lopen en zodra men de alarmkreet hoort, kan men er zeker van zijn dat de jongen vlakbij in de buurt zijn.

In een volière van 20 x 13 meter bevonden zich een zestigtal vogels in ongeveer 24 verschillende soorten, waaronder 4 zwartkop-timalies. De 4 vogels

waren steeds bij elkaar gebleven tot wij vroeg in juli 1961 bemerkten dat 2 zich van de anderen afzijdig hielden en op de 15e begonnen ze met de nestbouw boven in een Canadese kervel. Het nest bevond zich ongeveer 3 meter boven de grond, maar gelukkig stond de boom in een hoek van de voliëre, zodat wij vanaf het dak van een aangrenzende vlucht het nest toch in de gaten konden houden. Het was opmerkelijk dat de vogels direct gealarmeerd waren wanneer iemand zich bij een boom ophield, maar dat ze zich er niets van aantrokken wanneer wij het nest vanaf het dak van de belendende voliëre in ogenschouw namen. Het open komvormige nest was gemaakt van takjes, grasstengels en vezels en van binnen afgewerkt met dennenaalden en hondehaar. Beide vogels werkten aan het nest, maar de pop zorgde voor de afwerking. Het eerste ei, blauw-groen met rood-bruine vlekjes, werd op 24 juli gelegd, het tweede ei de daarop volgende dag. Ook het broeden gebeurde door beide vogels en na 14 dagen kwam één ei uit. Het jong was bedekt met lang, haarachtig licht-brons dons. Het tweede ei kwam niet uit, maar wij kregen helaas geen kans het ei uit het nest te halen om de maten op te nemen, want na 2 dagen was het ei verdwenen.

Het jong werd alleen met levend voer grootgebracht. Ieder uur kregen de vogels meelwormen en maden, waarbij ze natuurlijk zelf ook nog aardig wat insecten in de begroeiing van de voliëre vingen. Toen het jong 5 dagen oud was kwamen de veren door en waren de oogjes open, maar het verliet het nest pas toen het 16 dagen oud was. De kleur van de bevering was praktisch gelijk aan die van de ouders, maar de lange staart ontbrak en de kuif leek meer op een zwarte „cap“.

Het vliegen ging het jong niet te best af en de eerste week bleef het dan ook hoofdzakelijk in de lage struiken en op de grond. Pas toen het 5 weken oud was, kon het jong zo goed vliegen, dat het zich bij de ouders boven in de bomen kon voegen. Nu was het vogeltje ook zelfstandig en de 2 andere timalies voegden zich weer bij hen, zodat wij nu een groep van 5 vogels hadden.

Als insekteneters is hun basismenu een goed universeelvoer, gesneden runderhart en wat fruit als bessen en appels.

Zoals ik reeds in het begin schreef, zijn de vogels gemakkelijk te houden, niet vechtlustig en buiten het broedseizoen gezellig levend met de anderen, maar ook in het broedseizoen zijn ze niet merkbaar agressief. Verder zijn ze winterhard en worden ze regelmatig geïmporteerd, zodat ze alle goede eigenschappen hebben om in aanmerking te komen als aanvulling van de voliërebevolking.

BOEKEN- NIEUWS

Van uitgeverij "Littera Scripta Manet" te Gorssel ontvangen wij de eerste drie afleveringen van deel vier van de "Encyclopedie voor de Vogelliefhebber."

Het grote succes van de drie reeds verschenen delen van deze door **A.Rutgers** samengestelde encyclopedie heeft geleid tot de uitgave van de vierde band, die zal bestaan uit 14 afleveringen, waarin vogels worden behandeld, die in de drie voorgaande delen niet behandeld konden worden. Verder zal veel aandacht worden besteed aan de populaire kweekvogels, zoals kleurkanaries, grasparkieten en wildzang, die tot nu toe in deze encyclopedie slechts beknopt werden behandeld.

Iedere aflevering bevat naast het tekstgedeelte 2 kleurplaten en 2 fotopagina's. De kleurplaten van de drie verschenen afleveringen bevatten op één na - waarop een zevental bastaarden zijn afgebeeld - allen afbeeldingen van kleur- en postuurkanaries, de een beter geslaagd dan de ander, maar de meesten beslist acceptabel.

Zonder twijfel zullen vele liefhebbers deze vierde band als een welkome aanvulling op de reeds verschenen drie delen beschouwen.

De prijs bedraagt f. 5,25 per aflevering. (excl. BTW)

Bij het Landbuch Verlag verscheen een boekje, dat menige vogelliefhebber in een ruk zal uitlezen, het is „**Meisenlied im Schnee**“, geschreven door **Alfred Hilprecht**.

Wij maken hier kennis met een werkelijke vogelvriend, die ons zijn ervaringen laat meebelevan omtrent zijn ontmoetingen met vogels in de wintermaanden, waarbij het gedrag dan door voedselgebrek toch wel anders wordt dan zoals wij het kennen, en van zijn tochten door de wouden. Een bijzonder aardig boek, dat boeiend is geschreven en met veel aardige foto's. De prijs bedraagt D.M. 12,80.

TAMME STEENAREND OP ZOEK NAAR ECHTGENOOT

Een van de gevaarlijkste Europese roofvogels, de steenarend, is met succes tam gemaakt, maar nu deze vogel besloten heeft om een echtgenoot te gaan zoeken, moet ze ervaren dat dit zelfs bij aren- den niet altijd even gemakkelijk gaat.

De kok zou de steenarend wel in de pan willen hebben. Ze kijkt hem dan ook strijdustig aan.

Wie Till, zoals deze steenarend genoemd is, ziet, zal niet geloven met een van de beste „doders” onder de roofvogels te doen te hebben.

De steenarend heeft een vleugelspanwijdte van meer dan 3 meter.

Haar eigenaar, Matthias Moosburger, is altijd al in ornithologie geïnteresseerd geweest, vooral in

roofvogels. Toen een vriend van hem een jonge zieke steenarend bracht, was hij daarom erg blij, want nu kreeg hij de gelegenheid deze vogel van dichtbij te bestuderen. In de 6 maanden die volgden lukte het hem de zieke vogel weer gezond te

De heer Moosburger wist de zieke steenarend te genezen en nu zijn ze de beste vrienden.

maken en in die tijd werden ze goede vrienden. Moosburger noemde de vogel Till en al gauw reageerde zij als zij bij deze naam genoemd werd. Ik behandel haar hetzelfde als ieder ander huisdier, zegt Moosburger, hoewel zij te groot is om binnenshuis te houden. In het begin was de voeding mijn grootste probleem, daar zij alleen maar vlees eet. Bij de slager krijg ik nu echter vleesafval en daarmee is dat probleem opgelost. Een nog grotere moeilijkheid is nu om een echtgenoot voor haar te vinden. Steenarenden accepteren niet iedere partner, maar als zich eenmaal een paar gevormd heeft, blijft dat ook hun leven lang tezamen. Ik vind het een groot probleem, zegt Moosburger, want ze is tam en erg verlegen en natuurlijk wordt ze voor de moeilijkheid geplaatst te kiezen tussen mij en haar mogelijke echtgenoot.

Nieuws uit het dierenpark wassenaar

In het bijzonder is de collectie van de Louise-hal dit voorjaar met een aantal interessante soorten verrijkt.

Sinds lange tijd ontbraken de Zonnerallen (*Eurypyga helias*) in de hal, thans bevindt zich weer een paartje in één der midden-volières.

Onze Pitta-collectie werd wederom uitgebreid, thans met een zeer zelden ingevoerde soort, de Gurney's pitta (*Pitta gurneyi*), een schitterende blauw, geel en zwart gekleurde grondvogel. Waren wij reeds in het bezit van 1 zwarte lorie (*Chalcopsitta a. atra*), door een gelukkig toeval gelukte het ons de hand te leggen op nog een tweetal exemplaren, zodat U thans 3 van deze zo zeldzame lories in de Louise-hal kunt bewonderen. Momenteel zijn er 11 soorten lories in ons vogelhuis ondergebracht.

Van één onzer relaties in Zuid-Amerika ontvingen wij een belangrijke zending vogels. Hieronder een groot aantal kolibries. O. A. ontvingen wij de bergkolibrie (*Phaetornis syrmatorphorus*), de blauwvoor-kolibrie (*Colibrie coruscans*), de schubbenkolibrie (*Heliodoxa jacula*), en de fraaie wit-groen gekleurde witborst kolibrie. Ook tangara's waren in deze zending rijk vertegenwoordigd, in de eerste plaats willen wij de schitterende roodbuiktangara (*Anisognathus igniventris*) noemen, deze overwegend zwart, rood en blauw gekleurde tangara komt voor in Ecuador, Peru en Bolivia. Helaas wordt deze mooie tangara slechts zelden geïmporteerd. Een ander weinig ingevoerd soort is de geeloottangara (*Anisognathus melanogenys*). Beide soorten kunt u naast een groot aantal andere tangara's bewonde-

ren in één van de grote zijvolières in de Louise-hal. Vermeldenswaardig zijn zeker ook een tweetal cotinga's welke wij ontvingen, de oranjeborst cotinga (*Pipreola jacunda*) en de zwartborst cotinga (*Pipreola lubomirskii*). Het zijn kleine, zeer rustige, fraai gekleurde vogels, welke uitstekend gehouden kunnen worden in een goed beplante voliére.

Onze toch reeds zo uitgebreide collectie baardvogels werd gecompleteerd met een exemplaar van de uit Afrika stammende roodbuikbaardvogel (*Lybius dubius*). Deze mooie, van een groteske snavel voorziene vogel, is nauw verwant aan de tandsnavel baardvogel (*Lybius bidentatus*), van deze soort is reeds een paartje ondergebracht in de Louise-hal.

De meest bijzondere soorten ontvingen wij echter deze maand uit Thailand. Uniek is beslist de ooievaarsnavel ijsvogel (*Pelargopsis capensis*). Het meest opvallende van deze middelgrote ijsvogel is wel zijn geweldig grote, oranjekleurige snavel. Voorts enkele blauwkap ijsvogels (*Halcyon c. chloris*). Bijzonder leuk zijn de dwerguiltjes (*Glaucidium brodiei*) en de gevlekte dwerguiltjes (*Athene brama*). Ook deze soorten zijn reeds ondergebracht in het vogelhuis. Bijzonder fraai zijn ook de bronsvleugel jacana's (*Metopidius indicus*), dit zijn kleine ralachtige vogels welke zich met hun geweldig grote doch dunne poten voortbewegen over de aan de wateroppervlakte drijvende planten.

Foto: Dierenpark Wassenaar

Ook in deze zending bevond zich een baardvogel welke nieuw voor onze collectie is, de raffle's baardvogel (*Megalaima rafflesii*). Het is een ongelovig fraai gekleurde middelgrote vogel, met een blauw, rood en geel gekleurde kop.

Broedresultaten: Wij zullen volstaan met de meest belangrijke resultaten te noemen anders zou dit „Nieuws uit het Dierenpark Wassenaar” te lang worden. 2 Oehoe's (*Bubo bubo*), 1 nilgiri woudduif (*Columba elphinstoni*), 2 ibissen (*Threskiornis aethiopica* x *T. melanocephala*), 2 forsten's lorie (*Trichoglossus haematod forsteni*) en 1 remaronduif (*Columba arquatrix*).

15

KLEUR- KANARIE

Vererving

H. J. Veerkamp

Zilvertinten.

De vererving van de zilverfactor berust op een onafhankelijke vererving. Als we wit \times geel paren, dan verschijnen in beide geslachten zowel witten als gelen. De zilvertint die in wezen wordt veroorzaakt door de witfactor, geeft ons hetzelfde beeld. Met dien verstande dat we het te doen hebben met gepigmenteerde kanaries. 'n Zilvertint gepaard aan een gelijkwaardige geelfactorige partner, bijv. zilveragaat \times agaat geeft beide kleuren in beide geslachten terug. Een gelijke paring in pigmentkleur, waarvan een der beide ouderdieren de zilvertint draagt zal ons geen moeilijkheden opleveren. Waar we echter rekening mee dienen te houden is; Dat we het enerzijds te maken hebben met de geslachtsgebonden vererving van de pigmentkleuren en anderszijds de onafhankelijke vererving van de witfactor (zilverfactor) en de geelfactor. Bij het fokken van zilvertinten zullen we dezelfde regels in acht nemen, als bij de kweek van witte kanaries. Dat wil dus zeggen, bij voorkeur een zilvertint gebruiken met een minimale aanslag en de paargenoot met een lichtgele grondkleur. Nu moet gezegd worden, dat gepigmenteerden met een zwakke gele grondkleur dun gezaaid zijn. Zeer zeker onder de mannen, zelden zullen deze een lichtgele grondkleur bezitten. Als het ons ernst is met de kweek van zilvertinten, dan moeten we trachten via selectieve kweekwijze deze te bekomen. Voorwaar geen gemakkelijke opgave.

Als we de zilvertinten in formulevorm tot uitdrukking willen brengen, hoeven we slechts de symbolen CB^+ en CB te gebruiken. Even een korte toelichting. De geslachtsgebonden verervende factoren die gekoppeld liggen op het \times chromosoom, herkenbaar aan het doortrekken van de deelstreep. Dit doen we niet met de onafhankelijk verervende factoren, deze worden afzonderlijk geplaatst. Om ons te be-

324

Jssel

De,

palen tot de klassieke kleuren krijgen we de volgende formulering.

$$\frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \text{ blauw, } \frac{(\times) z \text{ CB}}{(\times) z \text{ CB}^+} \text{ zilverbruin, } \frac{(\times) z^+ \text{ rb CB}}{(\times) z^+ \text{ rb CB}^+} \text{ zilveragaat,}$$

$$\frac{(\times) z \text{ rb CB}}{(\times) z \text{ rb CB}^+} \text{ zilverisabel,}$$

Willen we nu een paring uitwerken, dan zullen we CB^+ gebruiken bij de partner die de zilvertint niet bezit.

Bij de paringen van bijv. blauw \times groen, of bruin \times zilverbruin zullen we van de onafhankelijke vererving van de zilvertint niets bemerken.

Daadwerkelijk wordt zij voor ons zichtbaar als we twee verschillende pigmentkleuren, waarvan een de zilvertint bezit, aan elkaar paren. Hiervan enkele voorbeelden, te beginnen met enkele eenvoudige schemaatjes.

Blauw \times bruin.

$$\begin{array}{l} 1. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \\ 2. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \end{array} \times \begin{array}{l} 3. \frac{(\times) z \text{ CB}}{(\times) z \text{ CB}^+} \\ 4. \frac{(\times) z \text{ CB}^+}{(\times) z \text{ CB}^+} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} 1. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \text{ blauw/bruin} \\ 3. \frac{(\times) z \text{ CB}^+}{(\times) z \text{ CB}^+} \end{array} \quad \begin{array}{l} 2. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \text{ groen/bruin,} \\ 3. \frac{(\times) z \text{ CB}^+}{(\times) z \text{ CB}^+} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} 1. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \text{ blauw,} \\ 4. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \end{array} \quad \begin{array}{l} 2. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \text{ groen,} \\ 4. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \end{array}$$

Aan de hand van de bovenstaande formules zien we dat we blauwe en groene in mannen en poppen krijgen. De mannen zijn allen split voor bruin. Niet zo bijzonder, de normale geslachtsgebonden vererving. We zullen de blauwe man (1-3) paren aan een groene pop (2-4) en kijken wat er kan gebeuren.

Blauw/bruin \times Groen.

$$\frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z \text{ CB}^+} \times \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(y) \text{ CB}^+}$$

We merken op, dat er bij de man twee verschillen zijn, z^+ tegenover z en CB tegenover CB^+ . Dit geeft ons te kennen dat er 4 verschillende gameetvormingen mogelijk zijn. ($2^2 = 2 \times 2 = 4$)

Gameetvorming man

$$\begin{array}{l} 1. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \\ 2. \frac{(\times) z \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \\ 3. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \\ 4. \frac{(\times) z \text{ CB}}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \end{array}$$

Gameetvorming pop.

$$\begin{array}{l} 5. \frac{(\times) z^+ \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \\ 6. \frac{(y) \text{ CB}^+}{(\times) z^+ \text{ CB}^+} \end{array}$$

Hoewel de oogst aan zilverbruin nog karig is, kunnen we aan de hand van de navolgende gameetcombinaties, duidelijk de onafhankelijke vererving volgen van de **CB** factor.

Zonen

1. $(x) z^+$	\underline{CB}	blauw,
5. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	
2. $(x) z$	$\underline{CB^+}$	groen/bruin
5. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	
3. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	groen,
5. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	
4. $(x) z$	\underline{CB}	blauw/bruin,
5. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	

Dochters

1. $(x) z^+$	\underline{CB}	blauw
6. (y)	$\underline{CB^+}$	
2. $(x) z$	$\underline{CB^+}$	bruin,
6. (y)	$\underline{CB^+}$	
3. $(x) z^+$	$\underline{CB^+}$	groen
6. (y)	$\underline{CB^+}$	
4. $(x) z$	\underline{CB}	zilverbruin,
6. (y)	$\underline{CB^+}$	

Voor een goed begrip wil ik hierbij aantekenen, dat een dergelijke paring niet de weg is om staalblauw te fokken. Hierbij is benodigd de dubbele blauwfactor. De blauwe vogels die we krijgen uit ouders welke geen enkele vorm bezitten van de klassieke blauwfactor zullen grauw blauw van uiterlijk zijn.

Voor een duidelijk inzicht zullen we een groene man welke split is voor isabel, dus een passe-partout-man koppelen aan een zilverisabelpop.

Groen/isabel	X	Zilverisabel.
$(x) z^+ rb^+ \underline{CB^+}$	X	$(x) z \quad rb \quad \underline{CB}$
$(x) z^+ rb \quad \underline{CB^+}$		$(y) \quad \quad \quad \underline{CB^+}$

Door middel van crossing-over kan de man niet alleen gameten vormen met de aanleg voor groen en isabel, maar tevens gameten met de aanleg voor bruin en agaath. We zien in de formule twee verschillen z/z^+ en rb/rb^+ , dit is $2^2 = 2 \times 2 = 4$, mogelijke verschillende gameetvormingen.

Bij de pop merken we nu ook 2 verschillen op, x/y en CB/CB^+ . Bij haar bestaat eveneens de kans dat zij 4 verschillende soorten gameten produceert. In onze formule krijgen we dan de volgende gameetvormingen te zien.

Gameetvorming man

1. $(x) z^+ rb^+ \underline{CB^+}$	groen
2. $(x) z \quad rb \quad \underline{CB^+}$	isabel
3. $(x) z^+ rb \quad \underline{CB^+}$	agaath
4. $(x) z \quad rb^+ \quad \underline{CB^+}$	bruin

Gameetvorming pop

5. $(x) z \quad rb \quad \underline{CB}$	zilverisabel
6. $(y) \quad \quad \quad \underline{CB^+}$	
7. $(x) z \quad rb \quad \underline{CB^+}$	isabel
8. $(y) \quad \quad \quad \underline{CB}$	

De popgameten nr. 6 toont ons het z.g. ledige y chromosoom, doch op een ander chromosoom zien we de aanwezigheid van CB^+ . Geen beletting van de vorming van carotinoiden, of anders gezegd de ontwikkeling van de vetstofkleur. Nr.8 geeft te zien de **CB**, hierbij vindt dus een beletting plaats in de ontwikkeling van de carotinoiden, we kunnen ook zeggen deze gameet bezit de witfactor (zilverfactor).

De zonen en dochters ziet u in onderstaande uitwerking.

Wissel

De

UIT BUITENLANDSE TIJDSCHRIFTEN

In Avicultural Magazine van januari/februari 1969 zijn weer een aantal artikelen over interessante en bijzondere broedresultaten opgenomen.

Bij Mrs. Howard kwam een paar Ceram edelparkieten na 6 jaar met succes tot broeden. De 2 jongen, een man en een pop, verlieten het nest toen ze 7 weken oud waren.

T.S. Thomson geeft een uitvoerig verslag van zijn succes met de kweek van purperkop glansspreeuwen. De eitjes werden door de pop alleen uitgebroed en opvallend was dat de vogels de zebra-vinken, die ongeveer 2 meter van hen vandaan nestelden, met rust lieten. De oudervogels konden vrij rondvliegen en in de tuin voor een deel zelf het kostje voor de jongen zoeken.

Bij D. Blacktop kwam een paartje grauwe vliegenvangers tot broeden en de bekende ornitholoog Jean Delacour geeft een verslag van de vele kweekresultaten op Clères, zijn landgoed in Frankrijk.

Bij A.J. Clare kwam een paar geelrug Molukken lorri's tot broeden, hetgeen resulteerde in 2 jongen.

Dit is nog slechts een greep uit de artikelen in dit nummer. Wij zouden willen dat de Nederlandse kwekers, die zeker ook interessante kweekresultaten behalen, wat gemakkelijker er toe konden komen hun ervaringen op papier te zetten.

Ons blad zou er interessanter door worden en de lezers zouden er hun voordeel mee kunnen doen.

In „Die Gefiederte Welt“ van januari 1969 zijn enige interessante artikelen over geslaagde broedresultaten opgenomen.

Wolfgang de Grahl publiceert het eerste artikel over de geslaagde kweek van edelpapegaaien in een kamervitrine. Wij hopen in een der komende nummers een artikel van de heer de Grahl over dit succes te kunnen opnemen. F. Blaser geeft een verslag van zijn ervaringen met de kweek van groene druppelstrilden en van bastaarden donkerrode vuurvink x blauwfazantje. Van de hand van Amélie Koehler, echtgenote van Prof. Otto Koehler, is een artikel over de voortplanting van roofvogels in gevangenschap.

NEDERLANDSE VOGELDIEVEN IN DUITSLAND GEARRESTEERD

In Neuss am Rhein zijn 2 Nederlanders gearresteerd, die bij een kweker in die plaats Australische bergparkieten probeerden te stelen.

Het zijn de 33 jarige textielkoopman K.J.T. en de 43 jarige J.J.C., beiden uit Venray.

T. was reeds eerder bij de kweker geweest, zogenaamd om vogels te kopen.

Op de bewuste dag was de kweker zelf afwezig, C. lokte de huisbewaarder met een smoesje weg.

328

waarvan T. gebruik maakte door een kweekpaar bergparkieten te stelen. T. werd echter door de huisbewaarder bij het verlaten van het huis betrapt.

Beiden werden door de politie gearresteerd.

In „Gefiederter Freund“ wordt zeer terecht uitvoerig melding gemaakt en worden de volledige namen met foto's van de dieven gepubliceerd.

GEZA SEPT

Voorkomt en geneest virusziekten en infecties. Een goedkoop en afdoend middel dat eenvoudig toegepast kan worden: enige druppels aan het drinkwater toevoegen is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag
**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

“VERAKA”

Specialiteit in tentoonstellingskooien voor peesdieren, pluimvee en vogels - Voorfronten in alle maten - Tevens opvouwbare kooien voor honden, katten, duiven, papegaaien etc. Bondskooien - Hooiruiven - Voerbakjes - **Alles gepuntlast 100% service**

“VERAKA”
Marktstraat 17, Telefoon 01690-448
Terheyden N.Br.

Wessel

De

» MOULIN MOUETTE« - VOGELGRIT met extra kalkaardig zeewier

Een goed vogelgrit moet aan hoge eisen voldoen

MOULIN MOUETTE VOGELGRIT

bevat 7 verschillende grondstoffen:

1 Oesterschelpjes (een zachte kalkrijke gritsoort)	4 Gemalen fijne roodsteen
2 Noordzeegrit (een hardere gritsoort)	5 Fijne Houtskooldeeltjes
3 Maagkiesel (voor het vermalen van de zaden in de spiermaag)	6 Gebroken fijne kalk
	7 Kalkaardig Zeewier (een zeer rijke bron van mineralen en microsporenelementen)

Voor een goede voederbenutting en aanvulling van de mineralen en sporenelementenbehoefte van de vogels is MOULIN MOUETTE VOGELGRIT onontbeerlijk. Een bakje MOULIN MOUETTE VOGELGRIT dient altijd in uw voliëre of hok aanwezig te zijn.

Witte Molen Moulin Mouette Vogelgrit is verkrijgbaar bij de dierenspecialzaak
(Waar niet verkrijgbaar wende men zich rechtstreeks tot de fabriek)

VOGELVOEDERFABRIEK DE WITTE MOLEN
MEEUWEN N.-BR. - TELEFOON (04165) 210 - 245

** Langhout's VIMIGRIT voorkomt **
** slechte rui - legnood en stokrui **

Reeds verschenen nrs. van ONZE VOGELS zijn bij ons niet verkrijgbaar, wel hebben wij van VOGELREVUE nog de jaargangen 1-4 (1963 t/m 1965) in voorraad. VOGELREVUE is in 1967 "gefuseerd" met ONZE VOGELS.

Drukkerij Steens N.V. - Postbus 59 - Telefoon 260640* - Schiedam

VOGELHANDEL REIN v. d. VEEN

GOOR

Gordelgraavinken	35,—	ppr
Diamantvinken	50,—	ppr
Bandvinken	5,—	ppr
Rode kroonvink	20,—	pst
Roodkopgouldamadines	65,—	ppr
Driekleurnonnen	6,50	ppr
Zwartkopnonnen	7,—	ppr
Abb. Geelbuikstrilde	14,50	ppr
Ceresastrilde	35,—	ppr
Rode Druppelstrilde	65,—	ppr
Binzenastrilde	35,—	ppr
Spitsstaartamadines	35,—	ppr
Diamantduifjes	20,—	ppr
St. Helenafazantjes	15,—	ppr
Zilverbekjes	4,—	ppr
Edelzangers	9,—	ppr
Mozambiquesijsjes	9,—	ppr
Japane Meeuwtes	6,—	ppr
Rijstvogels	7,—	ppr
Witte Rijstvogels	35,—	ppr
Dwergkwartels	11,—	ppr
Zilverkwartels	25,—	ppr
Kuifkwartels	40,—	ppr
Pruimkopparkiet	40,—	ppr
Tamme papegaai	145,—	pst
Sperling dwergpapagaaitjes	35,—	ppr
Halsbandparkiet	20,—	ppr
Grasparkieten	7,—	ppr
Lutino	10,—	ppr
Muisparkieten	30,—	ppr
Roodrug parkieten	65,—	ppr
Bourks parkieten	65,—	ppr
Bruinoor parkieten	60,—	ppr
Turquosines	100,—	ppr
Agapornis Fischeri	47,50	ppr
Agapornis Taranta	32,50	ppr
Zilveroornachtgeaai, mannen	45,—	pst
Rode kardinalen	22,50	pst
Nandaya parkieten	50,—	ppr
Bichinowastrilde	50,—	ppr
Purperglans merels	17,50	pst
Napoleons	4,—	ppr
Blauwfazant	7,50	ppr
Blauwgrijs roodstaartje	9,—	ppr
Baardvogeltjes	22,50	ppr
Goudvoorhoofd bladvogels	37,50	pst
Jap. kwartels	15,—	ppr
Ind. nonpareils	20,—	ppr
Mex. nonpareils	45,—	ppr
Muskaatvinken	5,50	ppr
Goudmussen	6,50	ppr
Vuurvinken	6,—	ppr
Bruinkoportolanen	5,—	ppr
Regenboogvinken	22,50	pst
Grote saffraanvinken	17,50	pst
Blauwe Bisschoppen	25,—	pst
Yendaya parkieten	80,—	ppr
Ekstertjes	5,—	ppr
Japane eekhoortjes	25,—	pst
Indigovink	16,—	pst
Roodrugkestertjes	15,—	ppr
St. Thomas parkieten	50,—	ppr
Aurora astrilde	20,—	ppr
Goudbuikjes	9,—	ppr
Groene druppel astrilde	75,—	ppr
Slegel druppel astrilde	100,—	ppr
Grote Mozambique sijsjes	25,—	pst
Alario vinken	35,—	ppr
Zwartmaskerduifjes	17,50	ppr
Staalvlekduifjes	17,50	ppr
Groenvleugeldulven	65,—	ppr

1 paar Ekstertjes	} Samen f 30,—
1 paar Napoleons	
1 paar Witkop nonnen	
1 paar Rijstvogels	
1 paar Oranjeakjes	
1 paar Bruine Ortelanen	

's Maandags gesloten, 's Zondags van 9—2 u. geopend.
Verzendingen onder rembours.
minimum orders f 15,—

GROTESTRAAT 69
TEL. (05470) 2623

VLOEIBARE VITAMINEN

Vinka

Geeft topconditie aan vogels
GECO - VENLO
Vraagt gratis documentatie!

KLEINE ADVERTENTIES

NU OF NOOIT!

Een eigen Sportbroedmachientje.
Vanaf f 85,— voor 100 Kwartel-eieren of 48 Kippe-eieren. Capaciteit van 80, 100, 150, 200 eieren enz. met eierenkeerapparaat voor 50 eieren vanaf f 175,—. Folders met afbeelding op aanvraag.

A. M. KOKKE

Bredeweg 30 — Groesbeek — Telefoon 08891 - 16 32

AUSTRALISCHE PARKIETEN

Verzorging en kweek in Europa. Dr. H. D. Groen. Tweede, herziene en verrote uitgave. Privé editie. Niet in de boekhandel. Verzending geschiedt franco na overmaking van f 31,50 per postwissel of giro aan: Dr. H. D. Groen, Rijkstr.weg 252, Haren (Gr.) Giro 633045

KLEPKOOIEN f 15 franco; VOGELVANGER, vangt tot 100 st. f 52,50 franco; VOGELNETTEN, AALFUIKEN 1 vl. f 33,60 franco; 3 st. f 95,80; 2 vl. f 36,40, 3 st. f 104,20; DOORLOOP VANGKOOIEN voor ratten, katten, enz. f 35 franco; 3 st. f 100; DIVOZA, Bosweg 18-19, Leek, Gr. 05945 - 21 45.

WIE WIL DE BEROEMDE DIVOZA VOGELVOEDERS verkopen? Inl.: Bosweg 19, Leek. 05945 - 21 45.

DE 6e GOUDEN NATIONALE T.T. TE 's-GRAVENHAGE WORDT GEHOUDEN VAN 5 t/m 9 NOVEMBER
NADERE BERICHTEN VOLGEN.

Blaauwe ringnek parrakiet (heel waarschijnlijk man) MEER dan 1 jaar oud. f 2000.—
L. J. Tielens, 116 Muggenberglei, Deurne Antwerpen, België.

SPEK UW CLUBKAS!

BEDRUKT: 500 stuks f 160.—
1000 stuks f 300.—

VAN LIESHOUT ZONEN

POSTBUS 2 SINT-OEDENRODE

BESTEL NU VAN A. RUTGERS:

Trop. Volièrevogels I & II à f 18,25 p. d.
Handboek v. d. Kl.park.kw. à f 14,— incl. EXTRA kleurplaat met 48 kleurparkieten.
Handboek v. d. Kleurkan.kweek à f 14,— (Bosman)
incl. EXTRA kleurplaat met 32 kleurkan.
Tot 1 aug. ontvangt iedere besteller van een dezer titels GRATIS een INGELIJSTE VOGELPLAAT van f 5,25!

In 't najaar GROOT NIEUWS voor liefhebbers van kleurkanaries en Austr. park.I
INTERNATIONALE HOBBY BOEKHANDEL
GORSSEL

"ANIMALI"

Internationaal Vogel- en Apenpark
Postbus 291 - EINDHOVEN
Tel. (040) 13738 - Giro: 1069257
Algemene Bank Nederland n.v.

Hiermede bieden wij U vrijblijvend aan: (verzending niet franco, verpakking f1,50, minimum orders f15,-, levende aankomst gegarandeerd):

Man kanaries	f 14,- p st bij 5 stuks	f 12,50 p st
Pop kanaries	8,- p st bij 10 stuks	7,50 p st
Bastaard Putters, uitstekende zangers		22,- p st
Zilveroor Nachtegalen, uitstekende zangers		40,- p st
Napoleonnetjes	f 4,- p p bij 10 pr	3,50 p p
Zilverbekjes	3,50 p p bij 10 pr	3,- p p
Bandvinken	5,- p p bij 10 pr	4,- p p
Ekstertjes	5,50 p p bij 10 pr	4,50 p p
Vuurvinken	6,- p p bij 10 pr	5,50 p p
Blauwfazantjes	7,- p p bij 10 pr	5,50 p p
Oranjekaakjes	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Mozambiqueuizen	9,- p p bij 10 pr	8,- p p
Edelzangers	9,- p p bij 10 pr	8,50 p p
Blauwgrijze Roodstaartjes	9,- p p bij 10 pr	8,50 p p
Driekleur Nonnen	6,50 p p bij 10 pr	6,- p p
Muskaatvinken	5,50 p p bij 10 pr	5,- p p
Tijgervinken	6,- p p bij 10 pr	5,- p p
Staalvinken	6,50 p p bij 10 pr	6,- p p
Domnikaner Wida's	11,- p p bij 10 pr	
Goudmussen	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Goudbuikjes	8,50 p p bij 10 pr	8,- p p
Malabar Fazantjes	5,- p p bij 10 pr	4,50 p p
Witkop Nonnen	8,- p p bij 10 pr	7,- p p
Indigo Vinken	15,- p st bij 5 st	13,50 p st
Mexikaanse Nonpareils, op kleur		20,- p st
Grijze Rijstvogels	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Brillenvogeltjes		20,- p p
Saffraan Vinken		16,- p st
Glans Merels		18,- p st
Zuid-Amerikaanse Glans Merels		15,- p st
Kala Bulbuls		15,- p st
Witoor Bulbuls		15,- p st
Roodoor Bulbuls		16,50 p st
Roodkuif Kardinalen		17,50 p st
Geelsnavel Perduiven		30,- p p
Kleine Staalvlek Perduiven		25,- p p
Carolina duiven		70,- p p
Zwart Masker duifjes		17,50 p p
Senegal duiven		30,- p p
Ala Blanca duiven (prachtige, zeldzame duiven)		120,- p p
Australische Kuifduiven		80,- p p
Australische Bronsvleugel duiven		130,- p p
Japanse Meeuwjes	f 7,50 p p bij 10 pr	7,- p p
Zebravinken, grijze	7,- p p bij 10 pr	6,- p p
Zebravinken, beige (bruin)		
	8,- p p bij 10 pr	7,- p p
Zebravinken, masker	12,- p p bij 10 pr	10,- p p
Zebravinken, zilvervleugel		
	14,- p p bij 10 pr	12,- p p
Roodkop Gould Amadines		80,- p p
Spitsstaart Amadines		35,- p p
Gordel Grasvinken		40,- p p
Diamant Vinken		35,- p p
Ceres Astrildes		35,- p p
Binzen Astrildes		35,- p p
Witkuifgaaien, uit buiten-volière		40,- p st
Witkeelgaaien		40,- p st
Zwartblauwe gaai, zeer mooi	prijs op aanvraag	
Geelsnavelkitta en Roodnavelkitta		85,- p st
Sultan hoenders		130,- p p

Mexikaanse Langstaart Gaaien	200,- p st
Groene Jacht Eksters	200,- p st
Grote Gele Troupialen, zeer mooi	125,- p st
Witwang Touraco	200,- p st
Roodkuif Touraco	250,- p st
Berg Toekan	500,- p p
Grote Zwavelborst Toekan, pracht vogel	600,- p p
Grasparkieten	8,- p p
Deense Bonten, Lutino en Albino Parkieten	14,- p p
Violetparkieten	18,- p p
Regenboogparkieten	25,- p p
Pruimekopparkieten	45,- p p
Valkparkieten	40,- p p
Vuurvleugelparkieten	60,- p p
Yendaya Parkieten	120,- p p
St. Thomas Parkieten	50,- p p
Derbyan Parkieten	350,- p p
Roodrugparkieten	75,- p p
Bourkparkieten	75,- p p
Turquoise Parkieten	100,- p p
Tofi parkieten	50,- p p
Tui parkieten	60,- p p
Muisparkieten	35,- p p
Roodkopparkieten	80,- p p
Blauwkop Parkieten	85,- p p
Brunoor Parkieten	70,- p p
Geelvleugelparkieten	35,- p p
Sperling Dwerg Papegaai	32,50 p p
Grote Alexander Parkieten	75,- p p
Ara Parkieten	185,- p st
Dwerg Ara	140,- p st
Geelvoorhoofd Amazone	vanaf 135,- p st
Blauwvoorhoofd Amazone, zeer mooi	135,- p st
Roodkop Amazone (Mexico)	135,- p st
Grijze Roodstaartpapegaaien, met garantie	
op spreken	150,- p st
bij 3 stuks	140,- p st
Grijze Roodstaartpapegaaien, handtam, met garantie op spreken	180,- p st
Molukken Kakatoes	400,- p st
Grote Geelkuif Kakatoes	400,- p st
Middel Geelkuif Kakatoes	175,- p st
Groenvleugel Ara's	225,- p st
Geelblauwe Ara's	250,- p st
Rode Geelvleugel Ara's	250,- p st
Grote Java Beo, sprekend	250,- p st
Middel Beo's	70,- p st
Kleine Geelkop Beo's	40,- p st
Oever Mayna's	15,- p st
Chin. Dwergkwartels, hen	10,- p st
Chin. Dwergkwartels, haan	4,- p st
Zilver Chin. Dwergkwartels	35,- p p
Rode Bos Kwartels	20,- p p
Calif. Kuifkwartels	42,50 p p
Zwarte Francoline-kwartel	75,- p p
Witte Chin. Regenkwartels	37,50 p p
Diamantduifjes	20,- p p
bij 5 paar	18,- p p
Geelmantel Lorri, uit buiten-volière	275,- p p
Rode Lorri	prijs op aanvraag
Vrouwen Lorri en Salvator Lorri	prijzen op aanvraag
Purpernek Lorri	prijs op aanvraag
Agapornis Fischeri	47,50 p p
Agapornis Personata	55,- p p
Agapornis Taranta	40,- p p
Agapornis Rosei Colli	35,- p p

Verder aan te bieden:

Mooie kleine Capucijner aapjes	150,- p st
Kleine Eekhoorn aapjes	95,- p st
Kleine Groene Meerkat aapjes	140,- p st
Kleine Rhesus aapjes	175,- p st
Schildpadden, alle maten	prijs 3,- t/m 8,- p st
	bij grote afname reductie

Diverse Pauwen, Fazanten, Kranen en Zwanen.

VOGELLIEFHEBBERS! BEZOEK EENS ONS PARK, GELEGEN IN EEN BOSRIJKE OMGEVING, WAAR U DUIZENDEN VOGELS EN VELE APENSOORTEN KUNT BEWONDEREN. CAFÉ-RESTAURANT MET GROOT TERRAS. GROTE SPEELTUIN MET VELE ATTRACTIES. DOORLOPEND VOGELVERKOOP.

Wissel

De